

ROHATECKÝ SVĚT

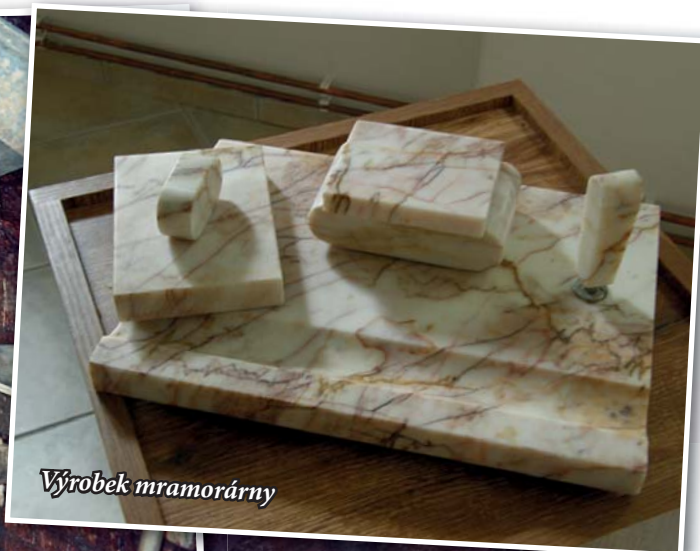
28. ročník - číslo 5/2024

Téma: Baťa a Rohatec

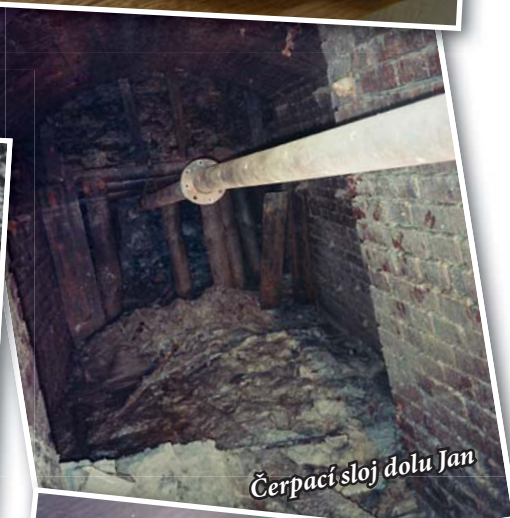
Úpadová šachta dolu Jan

Výrobek mramorárny

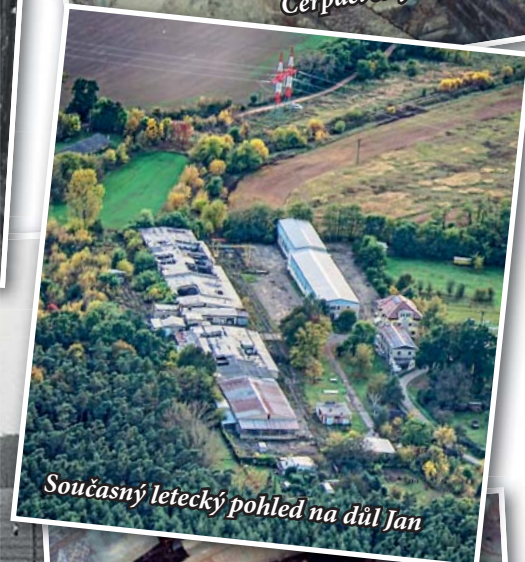
Ulice mezi baťovými domky na Soboňkách

Čerpací sloj dolu Jan

Vlečka z dolu Tomáš do Rohatce

Současný letecký pohled na důl Jan

Sloj dolu Jan

Obsah

ÚVODNÍK	3
OBECNÍ ZPRÁVY	4
• Podařilo se nám	4
• Půjčujeme kroje	4
• Matrika	4
• Povodně 2024 – hráz vydržela	4
• Stavba plavební komory Rohatec – Sudoměřice i přes nepřízeň počasí stále probíhá	5
• Kalendářium	6
• Pomáháme dětem, pomáháme Rohatci	6
• Obecní kalendář 2025 bude	7
• Komu se nelení, tomu se zelení	7
TÉMA: BAŤA V ROHATCI	8
• Baťovo podnikání v Rohatci	8
• Podnikatel Baťa	9
• Doprava lignitu k Baťovu kanálu	10
ŠKOLSTVÍ	11
• Nový školní rok s novým vedením	11
• Vázení a milí občané Rohatce	11
• Zprávičky z naší školčky	11
• Tak už nám to začalo!	12
• Ze školní družiny	12
KULTURA	13
• Nové knihy	13
• Divadelní představení Zločin v Harmonii	13
• Kdo slaví svátek v říjnu?	14
• Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora	14
MUZEA A GALERIE SVĚTA	15
• Národní galerie Berlín	15
FARNÍ OKÉNKO	16
• Hodová slavnost	16
• Dožínky	16
• Žehnání aktovek na nový školní rok	21
• Návštěva nemocných	21
• Dušičky – 2. 11. Památka všech zemřelých	21
• Advent třeba	22
• Betlémské světlo	22
SPOLKY	22
• Podzimní zážitky v SZPO	22
• Důchodci v akci	23
• Hasičský tábor	24
• Nejhezčí okno, balkon a předzahrádka roku 2024	25
• Úspěchy nejen na domácím hřišti	26
• Konec léta na cvičáku kynologického klubu	26
OD NAŠICH PŘÍSPĚVATELŮ	27
• Ohlédnutí za hodama	27
• Seznámení s Neptunem	27
• Čapí sezona 2024	29
• Jen tak na okraj Baťa	30
SPORT	31
• Hodový turnaj 2024	31
• Konec tenisové sezony	32

Úvodník

Na začátku září jsme letos u nás evidovali 57 tropických dní. Užili jsme si tepla i dostatek vody. Když jsme připravovali před několika měsíci aktuální téma Baťa a Rohatec, nemohli jsme být, aspoň co se týká řeky Moravy v naší obci, aktuálnější. Samá voda. Povodňová hráz u nás zafungovala a řeka se rozlila ve svých obvyklých místech mimo své koryto.

Voda jen neničí, ale taky umí pomáhat. Houbařům se rozjela taková sezóna, jaká už dlouho nebyla. Rozproudila adrenalin u všech milovníků listí, jehličí a proutěného košíku. Klobouky na hlavách a kloboučky v taškách. Při ptačím zpěvu v lese slyšíme různé druhy, i kukačku. Někteří ornitologové ji navrhuji české vládě jako národního ptáka. Tuším proč se zatím tak nestalo. Kukačka jako pták je totiž nepřejícná. Většinu času je mimo domov. Představuje podloudnost a pokrytectví. Snese poměrně rychle vlastní vejce, vzápětí však hbitě ukradne cizí. To není zrovna ideální národní profil.

Poslední dobou se často řešilo zírání. Kdyby jste nevěděli, tak je to prostě to, že čumíme jeden na druhého a tomu druhému se to nelíbí. Chce, aby se ten první díval jinam. Třeba na třetího. Nechci a nebudu zlehčovat sexuální obtěžování, které se někdy může ze zírání vyvinout. Jenom chci konstatovat, že taky někdy jen tak čumím do blba a někdo to může brát osobně.

Řešíme umělou inteligenci, elektromobilitu, hvězdné programy, ale máme problém sehnat kominíka nebo zedníka. Cukrovku má v naší zemi každý desátý člověk. Žijeme v blahobytu, i když si to nechceme připustit. Možná proto, že má člověk tendenci se srovnávat s těmi úspěšnějšími a přehlíží, že těch méně úspěšných chodí po planetě daleko více. Dokonce má být snad třetina Čechů tak frustrována, že si myslí, že dnešní náš stav je horší než za komunismu. Jestli těm lidem je do třiceti let, tak jsem v klidu.

Od smrti Jana Žižky uplynulo 600 let a jeho meč se vrátil na chvíli do Prahy na výstavu. Ukradla ho kdysi u nás švédská vojska. Teď Švédové velmi dbali na to, aby jim ho u nás nikdo neukradl. Zbožný lapka, ale hlavně udatný válečník Žižka s rozporuplnou pověstí žádnou svou bitvu neprohrál. Kdo z nás to dnes může říct? Podle historiků se vědomě nepouštěl do předem prohraných bitev. To dá přece rozum.

Ekonomové radí, že je třeba posunout těžiště školní výuky od tradičních předmětů jako je fyzika, přírodopis či dějepis k těm pro náš život praktičtějším. Učit se víc gramotnosti. Finanční, ekonomické, mediální nebo politické. Nevím, jak se ve škole učili současní vládní slovenští politici, ale asi hodně výuky promeškali. Necht' jsou nám zářným příkladem, že vzdělání je v životě lidském opravdu důležité.

Doba je dnes rychlá a svět okolo nás se mění. Švýcaři zvažují po 509 letech ukončení neutrality kvůli válčícímu Rusku, Australané schválili zákon pro zaměstnance, aby nemuseli po práci přijímat firemní hovory nebo maily a ve Venezuele prezident vyhlásil Vánoce na 1. října. Možná se inspiroval zemí, kde zítra znamená včera a říjnová revoluce byla vlastně v listopadu. My Češi samozřejmě nesmíme v ničem zaostávat. Když zrovna nemáme nic nového, použijeme svoje osvědčené „Včera dnes a zítra“ nebo ono „V sobotu večer a v neděli ráno“.

Někde jsem četl, že ve svobodné společnosti musí být naděje stejně rozmanitá jako naše zoufalství. A jestli potřebujeme modlitbu, abychom zůstali duševně zdraví, a věříme, že svět lze zachránit třeba i uměním a poezií, tak to není s námi zase tak špatné.

Stanislav Zela, šéfredaktor

Obecní zprávy

Podářilo se nám

I když dotační tituly pomalu ale jistě vysychají a o úspěchu leckdy nerozhoduje kvalita projektu a zpracování, stále se nám daří být úspěšní. Mohli jste již v regionálním tisku zaznamenat, že se nám podařilo získat spolu s městem Hodonín finance na další část cyklotrasy kolem Baťova kanálu. Na hodonínském katastru dostane nový pořádný kabát inundační hráz, která vede od vodního cvičiště až do přístaviště v Hodoníně. U nás v Rohatci bude vybudována část cyklotrasy, která bude začínat na mostku Mlýnské a končit až v místě budoucí lávky přes řeku Moravu

(stále bojujeme za její vznik, nyní se tvoří vyšší stupeň projektové dokumentace). Rohatecká část by měla být v hodnotě necelých 8 milionů korun a z dotace jsme získali 6,2 milionu Kč. Snažíme se také stále zlepšovat naše okolí. Tady jsme byli rovněž úspěšní s naší žádostí o vznik naučné stezky „Borovými lesy“, kdy z dotačních prostředků vznikne na našem katastru stezka se zastaveními a bude tak o důvod více chodit na příjemné procházky a poznávat i okolí naší obce.

Jara Adamec, starosta

Půjčujeme kroje

Obec Rohatec dává na vědomí zvláště naší „chase“, že počínaje listopadem letošního roku je možnost zapůjčení tzv. „rozhozeného“ kompletního kroje dívčího

a také kroje mužského, tj. trslavice-kordula-zástěra-košela.“ Boty se nám bohužel nepodařilo zakoupit. Zapůjčení bude za úplaty, viz ceník v příloze č. 1 ke Směrnici

o DPH na webu obce. Kdo by měl zájem o zapůjčení, dostavte se osobně na obecní úřad za místostarostkou Annou Homolovou, případně volejte na č. 725 395 308.

Matrika

Narození: 1

Úmrtí:

Karel Richter, 80 let
Ludmila Bláhová, 81 let
Helena Knéslová, 73 let
Antonín Konečný, 52 let
Jan Polachovič, 71 let
Anna Cigánková, 84 let

Zlatá svatba: Miroslav & Anna Dobešovi

Sňatky v matričním obvodu Rohatec:

Rohatec: Vladimír Koudela & Martina Pacasová
Stanislav Běhal & Markéta Herková
Šimon Novotný & Iveta Lesová

Petrov: Petr Flašar & Nikol Karasová

Povodně 2024 – hráz vydržela

Letošní zářijové záplavy, které tolik postihly sever Moravy, prověřily nejvyšší možnou mírou také pevnost naší protipovodňové hráže, která chrání dolní konec před velkou vodou, aby se neopakovalo zaplavení ulic a velké škody na majetku jako v roce 1997. Situace se vyvíjela klidně díky předem daným výstrahám a předpovědím počasí. Modely se v mnohém nespletly, a tak jsme

absolvovali 3. stupeň povodňové aktivity – stav ohrožení. Hráz u Mlýnské vydržela, a to i přesto, že velká voda, jak je patrné z mapky, zaplavila celou 1/3 katastru obce, což je situace stejná jako v roce 1997 s výjimkou části, kterou chrání hráz. Pro představu se jedná téměř o 5,7 milionu metrů čtverečních pod vodou. Zatopena byla celá stavba plavební komory Rohatec/Sudoměřice,

kde jsou ale již dnes práce plně obnoveny. Setkávali jsme se bohužel s naprostou neukázněností občanů a povodňových turistů, kteří nerespektovali stanovená opatření povodňové komise. Někteří také vulgárně uráželi členy této komise. Je to smutné, že lidé bez jakékoliv odpovědnosti se prostě neumějí chovat slušně a dodržovat pravidla (jakoby snad vylité řeky viděli poprvé...). Velké poděkování patří celé povodňové komisi a jednotce Sboru dobrovolných hasičů Rohatec. Naše práce byla po několik dní v nepřetržitém módu 24 hodin denně, v pravidelných hlídkách. Díky, chlapi a ženo. Poděkování také patří všem, kteří nás podpořili ve starosti o pitný a stravovací režim sloužících hlídek. Na

první pohled to vypadá, že jsme vše přečkali bez úhony. Bohužel, nemilé překvapení nás čekalo, až voda opadla. Hráz, po které vede jediná přístupová cesta do lokality Závidov a která je obecním majetkem, je zcela zničená. Její oprava nás bude stát několik milionů. Mnohem hůře dopadla ještě státní protipovodňová hráz v lokalitě Závidov a Sitiny, která je zničená, protržená, poškozená na sedmi místech. Ač se to nezdá, tak voda měla takovou sílu, že v hrázi udělala díry o velikosti 35 metrů na délku, 8 metrů na šířku a 3 metry na výšku... Děkujeme za podporu a pochopení při řešení krizových situací.

Jara Adamec, starosta

Stavba plavební komory Rohatec – Sudoměřice i přes nepřízeň počasí stále probíhá

Harmonogram se daří držet, a tak by nic nemělo bránit termínu dokončení v létě 2026. Letošní záplavy nám na stavbě přinesly vrásky na čele, jelikož celé staveniště i rozestavěná komora byly zaplaveny i přes velkou snahu pracujících firem. Ty se snažily pomocí larsenů a hrází vytvořených proti vyššímu stavu vody tomuto zabránit. Do lokality se rovněž nedalo po nějaký čas dostat. Dnes už je ale vše vyčištěno, uklizeno, umyto a dál se usilovně pracuje na tomto jedinečném díle. Je to první plavební komora na Baťově kanálu po 85 letech. Doufáme, že se ŘVC a Česká republika také budou snažit myslet i na lodě, které proplují do

řeky Moravy, a připraví jim v přístavišti Rohatec lepší podmínky pro příplutí. Obec také stále pracuje na projektové dokumentaci lávky přes Moravu, která by měla sloužit pěším a cyklistům. Dostali by se tak přímo k nyní budované plavební komoře. Bezpečnost více než 80 tisíc cyklistů, kteří jezdí ročně po cyklotrase okolo Baťova kanálu a které chybějící lávka nutí se vracet na nebezpečnou a frekventovanou silnici I/55 není bohužel zaručena. V tomto ohledu by měly zejména JMK a ŘVC myslet více dopředu. Ono postavit komoru a pak náhle zjistit, že ony tam chtějí jezdit lodě a cyklisti a navazující infrastruktura pro ně chybí...

Občas vidíme, že toto se v naší zemi stává, a proto již několik let tyto nepříjemné informace říkáme na místech, která by to měla řešit. Zatím neúspěšně. Ve Veselí nad Moravou už zbourali státní objekty u Baťova kanálu staré 25 let a postavili zcela nové moderní. Bohužel si jaksi nevšimli, že v některých přístavištích patřících také ČR (to na Kolonii patří Povodí Moravy, to v dědině patří Ředitelství vodních cest) nepostavili ještě nic, a na WC se tam chodí na kadibudku. Obrázek ať si o tom udělá každý sám, na to my jsme malí páni... Tak snad si i na Rohatec někdy v Praze vzpomenou.

Jara Adamec, starosta

Kalendárium

23. 11.	Kateřinská zábava	KD
30. 11.	Blíží se Vánoce	KD
1. 12.	Mikulášský karneval SDH	KD
7. 12.	Zimní sranda závod	kynologický areál
7. 12.	Košt mladých vín	KD
8. 12.	Vánoční koncert	kostel sv. Bartoloměje
12. 12.	Vánoční koledování	před ZŠ
30. 12.	Silvestr Klubu důchodců	KD
11. 1. 2025	Krojovaný ples	KD
24. 1.	Ples obce	KD
8. 2.	Hasičský ples	KD
22. 2.	Ples SRPŠ	KD
28. 2.	Fašaňk	KD
1. 3.	Ples sportovců	KD

Pomáháme dětem, pomáháme Rohatci

V loňské soutěži ve sběru papíru, do které se může zapojit každý z vás, i když nemá žádného potomka ve škole (můžete věnovat komukoliv, či kterékoliv třídě), jsme opět dosáhli krásných výsledků. Celkem jsme ve školním roce nasbírali 42.433 kilogramů papíru, časopisů, kartonů. Díky tomu jsme mohli ocenit nejlepší tři z každé třídy. Rovněž jsme tradičně vítěznou

třídu, kterou byla 2. A (dneska už 3. A), mohli vzít na extra výlet. Vybrali jsme s paní učitelkou Březovičovou návštěvu Hvězdárny a planetária v Brně, kde byl pro ně připraven program o Albertu Einsteinovi a gravitaci. Také jsme mohli v digitálnímu pozorovat noční oblohu s výkladem o planetách, souhvězdích a galaxiích. Za peníze ze sběru pořizuje také škola učeb-

ní pomůcky na školní rok. Nasbírané kilogramy nám pomáhají v třídění odpadu, jelikož spousta lidí stále kartony, noviny a další dává do komunálního odpadu, za který musíme platit nemalé peníze. Třídění se tedy rozhodně vyplatí. Pomůže to nejen obci, ale i škole a dětem. Děkujeme těm, kterým to není lhostejné, a pomáhají.

Jara Adamec, starosta

Výsledky sběru 2023/24

MŠ – 1. **Matěj Vybíhal** 526 – 2. Jiří Vondra 379 – 3. Martin Oliver Bíreš 352 kg
 1. A – 1. **Martin Jaroš** 1108,5 – 2. Patricie Kaňková 974,5 – 3. Lukáš Novák 675 kg
 2. A – 1. **Simona Čechová** 882,5 – 2. Viktorie Valíčková 867 – 3. Jakub Bubík 646 kg
 3. A – 1. **David Paták** 739 – 2. Václav Hanák 520 – 3. Martin Lazicius 368 kg
 4. A – 1. **Petr Lechner** 1987,5 – 2. Matyáš Hubáček 844 – 3. Adéla Příkaská 546 kg
 4. B – 1. **Nikolas Šeda** 672,5 – 2. Stela Cigánková 606,5 – 3. Vu Minh Duc 563 kg
 5. A – 1. **Rozálie Lichtenberková** 748 – 2. Marie Alžběta Hasíková 620,5 – 3. Filip Bubík 527,5 kg
 6. A – 1. **Marie Ivana Ligdayová** 1095 – 2. Jiří Chytil 820,5 – 3. Adéla Homolová 412 kg
 7. A – 1. **Marek Kuča** 1017,5 – 2. Simona Machalová 680 – 3. Tobiáš Košut 212,5 kg
 8. A – 1. **Alexandra a Matyáš Poděštovi** 740,5 + 740,5 2. Sylva Nováková 675 kg
 9. A – 1. **Jakub Capita** 841 – 2. Lenka Hlucháňová 819 – 3. Tomáš Slezák 681,5 kg

Obecní kalendář 2025 bude

Vážení spoluobčané, obec Rohatec pro vás opět připravuje stolní kalendář pro rok 2025. Budou v něm uvedeny všechny důležité informace, včetně termínů svozu komunálního odpadu, přehledu kul-

turních akcí v obci aj. Pro příští rok budeme mít i kalendář nástěnný. Oba budou k dispozici pravděpodobně koncem měsíce listopadu.

Anna Homolová, místostarostka

Komu se nelení, tomu se zelení

Prázdniny jsou jediný čas, kdy můžeme aktivně přistoupit k všemožným opravám a stavebním pracím potřebným ve škole a školce. Letošní se nesly v duchu pořízení a zapojení zcela nové pánve pro naši kuchyni. Nelehký úkol zprovoznění tohoto nákladného, ale zcela zásadního zařízení se podařilo před novým školním rokem splnit. Až do poslední chvíle také probíhala kompletní rekonstrukce jedné třídy v mateřské škole, včetně výmalby. Jako předčasný vánoční dárek dostala škola také po dvaceti letech nový moderní stroj na mytí podlah, který už je na baterie a usnadní tak mnohonásobně práci při úklidu. Děkujeme za pomoc firmě Šedová. Také jsme modernizovali způsob komunika-

ce se zaměstnanci školy, a tak již každý má svůj bezpečný email. Možná jste si všimli i nových zvonků ve škole i školce. Náš server se vším důležitým byl dle správce IT těsně před havárií. I toto se nám podařilo o prázdninách vyřešit a máme server nový, včetně zabezpečení. Zkrátka a dobře o prázdninách to byl letos pořádný fičák. Samozřejmě víme o dalších "bolístkách", které zejména naše budovy mají, a které budeme muset v budoucnu po částech řešit. Chceme, aby se žáci, učitelé, ale i ti, kteří si od

nás půjčují tělocvičnu, cítili u nás dobře a v odpovídající kvalitě. Držte nám palce.

Jara Adamec, starosta

Téma: Baťa v Rohatci

Baťovy citáty:

Život je věčnou otázkou – služba věčnou odpovědí.
Služba začíná slušností.

Budovy – to jsou hromady cihel a betonu, stroje – to je spousta železa a ocele. Život tomu dávají teprve lidé. Moc a blahobyt národa spočívá na práci jeho občanů.

Baťovo podnikání v Rohatci

Velký rozvoj průmyslu v 19. století na Hodonínsku si vyžádal nejen surovinovou základnu, ale i potřebný zdroj energie. Geologickým průzkumem se hledaly všechny možnosti. Rozšiřují se hlubinné vrty. Hledají se nejen surovinové zdroje, rozšiřuje se cukrovarnictví, hledají se energetické zdroje pro veškerý průmysl. První průzkumy začínající již v druhé polovině 19. století a první poznatky se objevují mezi roky 1910 až 1915. Odhalují nejen zdroje ropy a plynu, ale i uhelné zdroje, ložiska lignitová. Začíná se rozšiřovat těžba. Koncem třicátých let již pracuje v pánvi mezi Dubňany a Ratíškovici několik dolů. Mezi nimi je i důl Tomáš v Ratíškovicích, jehož majitelem je firma Baťa, a.s. ve Zlíně. Je to pro tuto firmu důležité, neboť zlínský obuvnický průmysl se v této době mohutně rozvíjí. Zkoumá se rovněž, kam až zasahuje uhelná pánev a jak mocná je vrstva. Firma Baťa provádí od roku 1930 průzkumné hlubinné vrty a zjišťuje další rozsáhlá ložiska lignitu zasahující k Vracovu a Bzenci. Blíží se k pásmu řeky Moravy k Soboňkám, které v této době příslušely katastru Vracov. To vedlo k myšlence těžby, ale také levné dopravě vytěženého lignitu po vodě, po budovaném vodním kanále nazvaném Baťův kanál do Otrokovic. V druhé polovině třicátých let je otevřen na Soboňkách hlubinný důl a nazván JAN. Těžba byla zahájena v roce 1939 s přístupem úklonnou těžební štolou v cihlové výztuži, vybavenou pásovým dopravníkem a 200 m od ústí větrací jámou průměru 2,1 m s hloubkou 22,5 m. Sloužila také jako nouzový východ. Uzavřená je patrná dodnes na rozcestí ulic Hájenky a Zátíší, v padesátých letech využitá k čerpání vody pro úpravnu vody mezi Rohatcem a Hodonínem. Od přístupové štol pokračovala lignitová sloj. V sloji se razily chodby 2,2 m, výšky 2 m. Těžba se prováděla ručně, pracoviště byla osvětlena karbidovými lampami. Vzhledem k tomu, že nevznikal uhelný prach mokrého lignitu, nebylo nebezpečí požáru. Vytěžené lignitové uhlí se z dolu na povrch dopravovalo 265

m dlouhým dopravním pásem k nakladači. Ve sloji a od pracovišť po kolejích malými dopravními vozíky. Hlavní sloj směřuje od severozápadu k jihovýchodu a upadá pod 6°, to je směr od železniční trati směrem k řece Moravě. Byla na Soboňkách původně v území katastru města Vracov, jen některé odbočky zasahovaly do území katastru Rohatce. Podobně jako vstup do štol – katastr Vracov, vrchní dopravní pás a obslužné budovy v katastru Rohatec. Hranici katastrů tvořil potok od Ratíškovic. V dole JAN pracovalo ve třech směnách 69 dělníků. Firma jim postavila v roce 1938 osm bytových dvojdomků baťovského typu s rovnou střechou. Každý domek byl rozdělen na dva samostatné byty. Osada situována v tu dobu v katastru Rohatec v blízkosti vstupu do dolu. Nazvána byla Baťovka, název, který se užívá u přestavěných domků dodnes. Důlní činnost komplikovala podzemní voda, která se tlačila z blízkého potoka a od pásma řeky Moravy. Odčerpávání důlních vod se provádělo dvěma velkokapacitními čerpadly do potoka, který musel být od železniční trati až po ústí do řeky Moravy vy-

dlážděn, aby důlní voda neodtékala zpět do podzemí. Z pracovišť se důlní voda čerpala několika menšími čerpadly. Dodávku elektřiny pro čerpadla zajišťovala samostatná transformovna vybudovaná firmou Baťa u obslužných budov a připojena samostatnou linkou na vysoké napětí. To všechno prodražovalo těžbu a byla tak stále obtížnější zejména při zvýšené hladině řeky Moravy. Nejhorší situace byla v roce 1939 po jarní povodni. Těžba se prodražovala. Rozplynula se i perspektiva dopravy vytěženého lignitu po Moravě k Baťovu kanálu, který nebyl dobudován k řece. V roce 1941 se těžba v dole JAN zastavila a budovy, které zde byly postaveny jako dílny pro důl v Soboňkách osiřely. Bytové domky byly převe-

Důl Jan na Soboňkách

Třídění vytěženého uhlí

deny pod správu obecního úřadu a později prodány občanům Soboněk.

V roce 1942 Baťova firma zřídila v nevyužitých budovách závod na broušení mramoru a kamene pod názvem Mramorárna. Po roce 1948 se značně rozšířila. Opracovávaly se zde domácí žula, syenit, mramor, travertin, aragonit, pískovec a onyx. Z dovozu mramor italský, francouzský, belgický a finský. Z broušených desek se vyráběly mramorové a žulové obklady schodů a stěn, mramorové dekorace, obklady a dlažba pro kostely, křtitelnice, leštěné mramorové desky pro pulty obcho-

dů, ale také drobné dekorační a galanterní zboží. Byly to psací soupravy, stolky, vázy, koupací vany, krby, rozvodné desky, umyvadla, menší pulty i obložení ledniček.

Výroba měla značný odbyt a výhodou byla zejména pro dovoz těžkých kameninových bloků dříve vybudovaná železniční přípojka. Po znárodnění v roce 1950 byla výroba včetně zařízení převedena do Přerova. Prázdné budovy převzala firma Janka Radotín, národní podnik a zavedla zde výrobu vzduchotechnických výrobků a ventilátorů. Tato výroba nevydržela dlouho. V roce 1954 byla převedena zpět do čes-

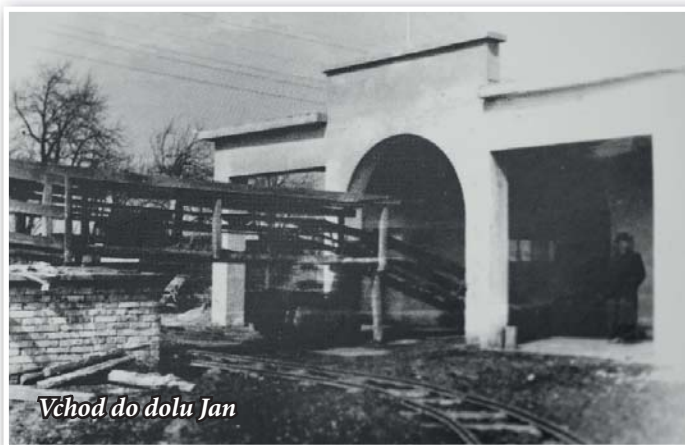
kého Radotína. Budovy převzala Jihomoravská armaturka Hodonín a zavedla zde výrobu vodních a plynových armatur.

Část obce Soboňky (historický název Sabonka) do roku 1960 příslušel částečně do katastru města Vracov. Rozhodující hranicí byl potok od Ratiškovíc. Od 12. června 1960 přísluší část za potokem včetně Hájenek a prostor za železniční tratí Břeclav-Přerov po Soboňský rybník do katastru Rohatec. V historických pramenech se uvádí zasahování lignitové pánve do Vracova, to je do Soboněk.

Zdeněk Bíza

Pohled na důl Jan na Soboňkách

Vchod do dolu Jan

Podnikatel Baťa

Všichni známe baťovské ceny končící devítkou, aby výrobek vypadal levněji. Stejně tak známe heslo Náš zákazník-náš pán! Asi by se dnes moc nelíbila pracovní doba od 6 do 6 s jednohodinovou přestávkou na oběd, ale zaměstnanecký podíl na zisku celé společnosti by dnes člověk na pracovním trhu těžko dohledal.

Boty z plátna, tzv. baťovky přinesly poprvé tu zkušenost, že se lidem vyplatilo koupit si novou obuv a ta stará se už nedávila opravit. Baťa v Rakousku-Uhersku zavedl nový trh s obuví. Často říkal, že „život je věčnou otázkou a služba věčnou odpovědí.“

Věřil, že spolu s prodejem zboží se má přidávat i úsměv zdarma. Problém s bydlením zaměstnanců vyřešil „Baťovými domky“. Na Zlínsku z červených cihel a u nás na Soboňkách z cihel bílých. Postavil nemocnice, ale i školy. Pro volnočasové aktivity kina, filmová studia i kulturní domy. Podpořil tak rozvoj celého města. Nejen své společnosti.

Mladé dívky měly již v 18 letech po škole 50 tisíc, za které si mohly koupit domek. Nesměly posílat peníze rodičům a naopak. Naučily se tak hospodařit, a nejen na trhu práce o ně byl velký zájem.

Baťovci tvrdili, že když nemáme v nádržce benzín, může být motor nejlepší a pneumatiky nejnovější, přece se automobil nehne z místa. Stejně tak i to, že život může mít mnoho výkyvů nahoru a dolů, ale je moudré, dovede-li se udržet v rovnováze.

Stanislav Zela

Stavebnice Baťova domku

Doprava lignitu k Baťovu kanálu

O splavnění řeky Moravy se uvažovalo od 17. století několikrát, ale nikdy nedošlo k realizaci. Úvahy zesílily po první světové válce, plánoval se Odersko-Dunajský kanál, vedený částečně korytem řeky Moravy. V blízkosti Soboněk mělo být vybudováno kotviště (přístav). Tuto myšlenku znovu oživuje podnikatel Tomáš Baťa. V roce 1930 v jednom projevu představuje své myšlenky o splavnění řeky Moravy a rovněž zájmu o zavlažování pozemků v okolí toku: Není druhé země, jejíž budoucnost, bohatství a blahobyt by byly tolik závislé na jedné řece jako Morava, jejíž jméno proto není nahodilé. Není třeba umělých čísel výnosnosti plavby, neboť kromě plavby je zde výnos z vodní síly, zisk z nezníčené úrody, vyšší výnos z pozemků, a hlavně rozvoj života a podniků kolem řeky. V roce 1934 buduje firma Baťa důl Tomáš v Ratíškovicích. Dopravovat vytěžené uhlí železnicí se zdálo obuvnickému králi drahé, a tak vznikla myšlenka využít vodní tok Moravy. Od roku 1927 začínají úpravy pro zavlažování okolních úrodných pozemků. V našem kraji se týkaly jižního ramene řeky Moravy protékající Veselím nad Moravou a Strážnicí a vlévající se do hlavního koryta v Rohatci. Úpravy pro zavlažování vegetace. Zemská správa přistoupila na projekt budování závlahového kanálu i jako plavebního nákladem 27 milionů, z toho 12 milionů hradil meliorační fond a zbytek firma Baťa s tím, že využije kanál pro lodní dopravu těženého lignitu do Otrokovic a částečně řečištěm Moravy až k Soboňkám. Myšlenku však uskutečnil až pokračovatel Jan Antonín Baťa, který budoval plavební kanál z Otrokovic do Rohatce určený vlečným nákladním člunům pro dopravu lignitu pro průmysl ve Zlíně. V roce 1935 přivezl na Moravu motorovou loď, kterou se zkoumala průjezdnost od Rohatce Přívozu až po zátočinu proti Soboňkám. Tok řeky se od jednoobloukového železničního mostu stáčet severním obloukem

po proudu k Přívozu. Překážkou na plavební cestě byl starý dřevěný silniční most a rovněž úzké koryto řeky k Přívozu. Plavební kanál nebyl v tuto dobu dokončen po ústí k řece Moravě, ale jen do Sudoměřic. Blížila se druhá světová válka. Úpravy řeky však pokračovaly. Započaly v roce 1937. Překlenut byl severní oblouk a tok řeky napřímen. Na tomto úseku pak byl vystavěn nový betonový most, dokončený začátkem roku 1939. K mostu železničnímu musel být přidán další obloukový díl a prohloubeno řečiště. Souběžně se upravovaly a zpevňovaly dlážděním břehy od Soboněk. Plavební kanál se dokončoval po Sudoměřice. Důl Jan již těžil a vytěžený lignit nebylo jak dopravovat. Těžba v dole Tomáš v Ratíškovicích se zvyšovala a situaci bylo nutno řešit. Z Ratíškovic do rohateckého nádraží fungovala jen úzkokolejná trať pro dopravu uhlí, byla naprosto nevyhovující, proto firma Baťa buduje jednokolejnou trať z dolu Tomáš do rohateckého nádraží. Souběžně se zřizuje i kolejová vlečka z dolu Jan s připojením na železniční trať z místního nádraží do Sudoměřic. Zde bylo zřízeno překladiště. Zřízena byla i krátká železniční vlečka napojená na železniční trať Rohatec – Sudoměřice. Překladiště, ojedinělé zařízení Výklopník, kterým se plnily vlečné čluny. Pomocí zvedacího zařízení se vagon čelně naklonil a lignit tak padal po skluzu do připraveného vlečného člunu a po kanále byl dopravován do Otrokovic a Zlína. Do člunů se vsypávalo asi 200 tun lignitu. Podél kanálu byla upravena stezka a čluny byly taženy malým traktorem nebo koňským potahem, v místech po řece Moravě vlečným člunem. Firma Baťa v projektech počítala s dopravou 25 000 tun lignitu při nákladu 1 Kč za 1q na úseku 50 km, což by znamenalo 1 tuna na 1 km za 20 haléřů. Bylo

to výrazně levnější proti dopravě po železnici. Vše se budovalo urychleně, dobudování vodní cesty Moravou nebylo v dohledné době reálné. Podnikatel Baťa byl inspirován v třicátých letech projektem Odersko-Dunajského kanálu, kde měl být u Soboněk přístav a hodlal dopravovat k přístavu lignit z Ratíškovic po kolejích a dále vodní cestou po Moravě k Baťovu kanálu. To se ale neuskutečnilo, náhradou se stal výklopník Sudoměřice.

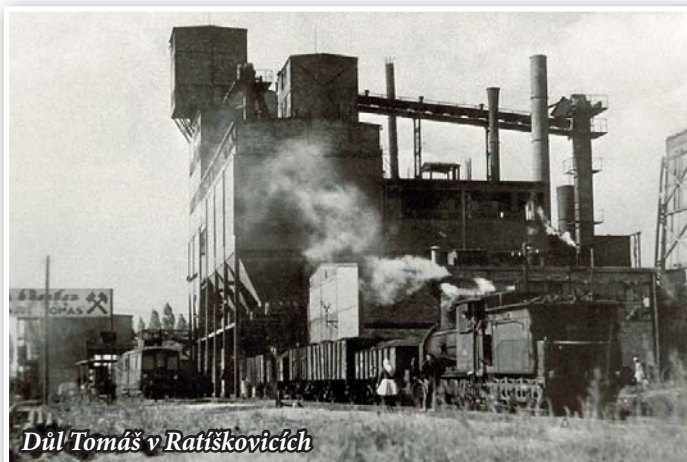
Železniční přípojka z dolu Tomáš se využívala až do roku 2009, kdy byla těžba lignitu ukončena. Lignit se po této trati dopravoval od padesátých let pro Elektrárnu Hodonín velkokapacitními vysokostěnnými vagony. Po roce 1945 byla využita i pro osobní dopravu. Od dolu Tomáš dojížděl do Rohatce osobní motorový vagon. Patřil firmě Baťa. Měl zelenou barvu a na střeše kabinku pro řidiče. Označení měl hornické dvěma zkříženými kladivky. Dopravoval horníky z Rohatce k dolu Tomáš a z Ratíškovic do Rohatce pracovníce do čokoládky (Čokoládovna Küfelerle).

V tu dobu vedla z Rohatce Kolonie jen polní prашná cesta. Zastávka v Ratíškovicích byla v dnešní ulici Lesní, kde je v současnosti vagonové muzeum. V Rohatci byla jen u závor, kde býval traťový domek. Motoráček nesměl vjíždět do stanice ČSD. Po zřízení asfaltové silnice z Rohatce Kolonie do Ratíškovic v roce 1951 byla osobní doprava zrušena a převedena na autobusovou.

Zdeněk Bíza

Baťův osobní motorový vůz k dolu Tomáš

Důl Tomáš v Ratíškovicích

Sloj dolu Jan na Soboňkách

Školství

Nový školní rok s novým vedením

Ředitelé základních a mateřských škol pracují v šestiletých funkčních cyklech. U nás v Rohatci tento cyklus končil letos, a tak jsme stejně jako v roce 2018 vyhlásili konkurzní řízení na funkci ředitele školy. Každý ředitel se může přihlásit, zároveň je to možnost vyhodnotit uplynulých 6 let jeho práce. Náš pan ředitel Mgr. Zbyněk Andryšek se do konkurzu opět přihlásil, stejně jako v roce 2018. Později se však z osobních důvodů své účasti ve výběrovém řízení vzdal, a zároveň se rozhodl v naší škole jako učitel nepokračovat. Je tedy na místě mu ještě jednou za jeho dvacetiletou práci pro rohatecké žáky poděkovat. Každá práce přináší věci povedené a méně povedené. Za těch 20 let se ve škole spousta věcí zejména po materiální stránce, vybavení, přístavbách ZŠ i MŠ povedla. Problémy, které se nedařilo řešit, se již stanou úkolem nového vedení školy. Do zaslouženého odchodu po mnoha letech práce pro žáky a pedagogy odešly také paní zástupkyně Mgr. Milana Ševčíková a paní ekonomka Hana Domanská. Jistě pro ně bylo silným zážitkem, když jim celá škola při ceremoniálu na konci školního roku tleskala a přáli jsme jim klidný čas v kruhu rodinném a spoustu radostí ve volném seniorském čase. Místa vedoucí učitelky v mateřské škole se na závěr školního roku vzdala také paní učitelka Soňa Veselá. Bylo tedy jisté, že do nového školního roku budeme vstupovat s kompletně novým vedením školy a školky. Ve výběrovém řízení odborná komise (složená dle přísných pravidel, mimo jiné ze zástupců České školní inspekce, Jihomoravského kraje, odborníků z veřejné správy, zástupce učitelského sboru, zástupce rodičů)

jednoznačně doporučila na funkci ředitele pana Mgr. Jakuba Horňáka, kterého rada obce poté do funkce jmenovala. Za svou zástupkyni si pan ředitel vybral paní učitelku Mgr. Janu Kolaciovou a vedoucí učitelkou školky se stala Mgr. Blanka Cmolová. Ekonomický úsek školy má nyní na starosti paní Petra Příkaská. Spolu s novým vedením školy a žáky deváté třídy, kteří jako patroni uvedli prvňáčky do jejich nové třídy, jsme zahájili nový školní rok 2024/2025. Pevně věříme, že s novým vedením se zase posuneme dál. Budeme se snažit využívat trendy poslední doby, zlepšit se komunikace mezi školou a rodiči. Stejně tak ve školce očekáváme nový přístup k přípravě dětí na jejich školní povinnosti, větší zapojení rodičů i pedagogů a spoustu skvělých akcí a zážitků. Rada obce jako zřizovatel základní a mateřské školy je připravena i nadále v rámci svých možností podporovat rozvoj a aktivity našich dětí.

Jara Adamec, starosta

Vážení a milí občané Rohatce,

srdečně Vás zdravím a jsem velmi rád, že se Vám mohu v mém prvním příspěvku, jako nově jmenovaný ředitel rohatecké základní a mateřské školy představit.

Vzhledem k mým zkušenostem získaným v posledních letech v této pracovní pozici si dovoluji tvrdit, že základem dobře fungující školy je tým lidí s otevřenou myslí, kteří mají chuť a energii pracovat na svém vlastním roz-

voji, na budování bezpečného prostředí pro všechny ve škole a také schopnost otevřeně komunikovat.

Právě otevřená a upřímná komunikace mezi všemi zúčastněnými stranami je pro mne klíčová. Jen díky ní můžeme společně posilovat vazby mezi školou a rodinou a tím zajistit, že naše děti dostanou tu nejlepší možnou podporu.

S představou této synergie a vírou v to, že každé dítě má svůj jedinečný po-

tenciál, který je potřeba objevit a podporovat, jsem do Vaší školy vstoupil.

I přes výzvy a nezdary, které nás budou velmi pravděpodobně provázet, pevně věřím a také cítím, že se nám podaří vytvořit efektivní síť vzájemné spolupráce, díky které bude možné školu postupně posouvat směrem k jejímu rozvoji.

Děkuji Vám za přivítivé přijetí a těším se na spolupráci s vámi všemi.

Jakub Horňák, ředitel školy

Zprávičky z naší školičky

Možná to nevíte, ale o prázdninách je v mateřské škole velmi rušno. To, že tam nejsou děti neznamená, že je tam klid a ticho. Letos to bylo hlučné až až. Jsme moc rádi, že se obec rozhodla vyměnit zastaralé elektrické vedení v jedné z tříd a k ní přilehlých místností. Naší budově je čtyřicet jedna let, a tak si to už i zaslouží. Tím, že máme provoz tři týdny v červenci a poslední týden v srpnu, musí už být vše opravené a uklizené, aby mohly paní učitelky umývat, třídit a opravovat hračky, firmy moc času neměly. Když už se vyklidila třída, tak už se strhlo i dřevěné obložení, zhotovily sádkokartonové stropy a nově se vymalovalo. Prostě třída, umývárna a šatna dětí i učitelek voněly novotou.

S radostí jsme pak mohli zahájit nový školní rok. Nástup do mateřské školy je pro tříleté děti první velká změna, poprvé se vzdálí od maminky a od rodiny, a to na několik hodin, pět dnů v týdnu. I proto nový školní rok provázají vždycky slzičky nových dětí a mnohdy i jejich rodičů, ani letos to nebylo jinak. Ale postupně si děti zvykly a slziček je čím dál méně. Starší děti se už těšily na kamarády i činnosti v mateřské škole, které pro ně paní učitelky denně chystaly. Také jsme byli na EVVO (Environmentální vzdělávání) vycházkách, kdy jsme pozorovali přírodu a sbírali kaštany. Ve spolupráci s rodiči jsme letos poprvé vyzdobili vstup do mateřské školy vyřezávanými a nazdobenými dýněmi, rodiče

se také podíleli na výstavkách ovoce a zeleniny ve třídách. Děti pak ovoce a zeleninu ochutnávaly, vyrobily ovocný a zeleninový salát a pekly štrůdl. Tyto činnosti pak doplnil bramborový týden, kdy se s bramborami tvořilo, malovalo, brambory se vařily, pekly a jedly. Děti také každé pondělí cvičí s trenérem jógu, mají v MŠ Hudebně

pohybový kroužek, Tvořivé ručičky i Hrátky s angličtinou. Máme pro ně připravené i další zajímavé činnosti a programy, protože všichni, kdo v mateřské škole pracují, chtějí, aby ta naše byla pro děti místem, kam se těší a kde mají plno nových zážitků.

Blanka Cmolová

Tak už nám to začalo!

V pondělí 2. září jsme přivítali dvacet nových prvňáčků i s jejich rodiči. Poté, co naši nováčci obdrželi od nejstarších žáků symbolický klíč od školy,

usedli poprvé do školních lavic. Odemkli společně naši krásnou školu a věříme, že do ní budou chodit rádi po celou školní docházku.

Přejeme jim hodně úspěchů a radosti z nových poznatků i kamarádů.

Zuzana Hřivnová,
třídní učitelka 1. A

Ze školní družiny

Byl čtvrtek 19. září, slunečné a krásné odpoledne, kdy se v naší základní škole konala tradiční akce „Dýňování“. Tato událost spojuje děti a jejich rodiče, kteří se společně v prostorách školní družiny věnují vyřezávání a zdobení dýní.

Nejde o klasickou oslavu Halloweenu, ale spíše o rozloučení s létem a přivítání podzimních dnů, k čemuž barevné dýně neodmyslitelně patří. Děti i rodiče si tuto akci opravdu užili. Atmosféra byla velmi přátelská a uvolněná a tvoření šlo všem skvěle od ruky. Děti dýně zdobily přírodninami, šiškami, šípky, mašlemi, a některé dokonce přidaly klobouky či jiné okrasné věci. Každá byla něčím jedinečná.

Všechny vytvořené dýně byly vystaveny před školní družinou, kde si je mohli kolemjdoucí prohlédnout zblízka. Doufáme, že i příští rok se akce uskuteční s hojnou účastí a že nám počasí opět bude přát jako letos a přinese spoustu sluníčka i dobré nálady.

Děkujeme rodičům za jejich pomoc i spolupráci a dětem za nadšení při tvoření.

Vychovatelky ŠD

Kultura

Kukátkem do knihovny

Nové knihy

Palička, Martin - Africký zápisník mladého medika

Jmenuji se Martin a jsem doktor. V rukou obracím starý deník plný vzpomínek a afrického písku. Napsal ho před několika lety jeden mladý medik během své mise v Súdánu. Jeho příběhy mě rozesmávají, fascinují a z některých mi je až smutno. Ten mladý kluk měl cosi do sebe, ale něco mu stále ještě chybělo – to, co ví dnes. A tak se ke svým starým zápiskům s odstupem času vracím a doplňuji příběhy svého mladšího já o znalosti, které jsem tehdy ještě neměl, a zkušenosti, které jsem od té doby nabyl. Vydejte se s mladým medikem na misi do afrického Súdánu, kterou podnikl během svého studia medicíny, a podívejte se na ni očima jeho dospělejšího já. Universum, 2022.

Annette Bjergfeldtová – Kodaňská píseň písní

Životem kypící román o hledání lásky století, velkých ztrátách i druhých šancích. Rodinná sága, v níž plachá malířka Esther líčí osudy tří generací žijících pod jednou střechou, se odehrává v Kodani, na scéně Pařížské opery a v cirkuse Sovalskaja na předměstí Petrohradu. Když Hannibal v roce 1921 koupí dům v Kodani, představuje si domov naplněný operou, bohémským duchem a láskou, která by byla stejně opojná jako v Šalamounově Písni písní. Jenomže pro jeho nevěstu, ruskou artistku Varinku, skončilo období zázraků už ve chvíli, kdy

na vlastní oči viděla, jak její první milý mizí v hroším chřtánu. Zato dcera Hannibala a Varinky, stevardka Eva, milovnice kouzel a patrně i jasnovidka, nalezne mnohem vášnivější vztah, když se zamiluje do švédského krotitele holubů Jana Gustava. Hannibalova touha po lásce a umění se přenesla i na jeho vnučky, dvojčata Esther a Olgu, které soupeří o post rodinné umělkyně, zatímco jejich starší sestra Filipa se touží stát první kosmonautkou na světě. Host, 2024.

Krausová, Dita – Odložený život

Biografie pražské rodačky Dity Krausové (nar. 1929), která prošla Terezínem, Osvětimí a Bergen-Belsenem. Ve své biografii popisuje dětství v Praze, vzpomíná na rodiče a kamarády. V listopadu 1942 přišlo předvolání do transportu a rodina putovala nejprve do Terezína a pak do Osvětimi. Autorka popisuje zdejší kruté podmínky. Poznala i nechvalně proslulého lékaře Josefa Mengeleho. Autorčin příběh se stal předlohou pro hlavní hrdinku v knize Osvětimská knihovnice od španělského autora Antonia Iturbeho. Ikar, 2024.

Divadelní představení Zločin v Harmonii

Ve středu 18. září byl spáchán zločin nejvyšší! Stalo se tak na Kolonii, v kulturním domě. A co se vlastně stalo? Byl to trochu zmatek, ale nakonec jsme zjistili, že vrahem je... Jméno pracovní pozice vraha vědí

jen ti, kteří navštívili divadelní představení ochotnického spolku Pozpátku z Říčan u Brna, kteří uvedli vlastní autorskou hru Zločin v Harmonii-krimikomedii plnou absurdních zvratů, vtipných hlášek a hotelo-

vých hostů. Nasmáli jsme se, jen co je pravda. Děkujeme všem návštěvníkům a především hercům. A těšíme se, až se vrátí s další hrou (příští rok?) do Rohatce (už potřetí!).

Petra Lacková, knihovnice

KDO SLAVÍ SVÁTEK V ŘÍJNU?

PŘESKLÁDEJTE PÍSMENA DO SPRÁVNÉHO POŘADÍ

BASNIA	NIMARA	KÁŠTAPĚN	LIANGA	INAN	LEDEVNÍN	ŠALIKE
EIVOLÍ	ŠAFRENTIK	RIGABIT	EDOROT	LUBOHIM	CHAMIELA	
REZETA	FRLÉDA	JARDEN	RIGO	LAMREC	HUŠNA	ETÁRAN
ATÁBE	IKRE	FAŠTEN	OŠATRAL	ZEO	ATÁGA	
ILEVSI	TUJASÝN	KAHEDIV	KUŠÁL	DÁTAŠE	VELAH	ARVĚ

Paměťář

Subjektivní kulturní okénko šéfredaktora

Nadace hodonínského rodáka Karla Komárka se zasadí o rekonstrukci kláštera svatého Jiří v areálu Pražského hradu. Poté v něm bude vystaven náš Svatovítský poklad. Je to hezký a chvályhodný čin.

Po více než roce od smrti manžela zemřela v Paříži Věra Kunderová. Chtěla skonat doma v Brně, ale neodjela tam. Když odjížděli Kunderovi v roce 1975 navždy do Francie, měli s sebou v autě 200 knih a padesát gramofonových desek. Jiří Peňas vydává přes platformu Hit Hit svých šest knih o výpravách v dárkové krabici. Cenu Architekt roku dostal Roman Koucký, který umí krásné mosty, byť je vyučený truhlář.

Do kin se vrací film Joker, tentokrát se komiksovou verzí inspirovuje velmi volně.

V Itálii objevili nový "starý" obraz Pabla Picassa. Jeho pravost budou ještě zkoumat, ale vypadá to údajně nadějně. Fotografka Dana Kyndrová vystavuje svůj soubor s bezdomovci, za kterými se pravidelně vydávala spolu s terénní sociální pracovnící.

Kapela Monkey Business vydala nové album Když múzy mlčí. Koncertovali v červených kostýmech a taky divákům museli vysvětlovat vysokou cenu vstupenky. V Brně v Kabinetu Múz vystoupil Jaroslav Rudiš. Bylo to komorní a příjemné. Jeho gagarinovská hitovka a autorské čtení z knihy Nebe pod Berlínem stály za to.

Ve Vile Pellé vystavuje Adriana Šimotová spolu s Adélou Součkovou. Anebo opačně. Generačně vzdálené autorky. Jedna živá druhá neživá. Jejich vizuální světy a pohledy se můžou setkat i propojit. Adriana Šimotová víc než přítomnost ve svých dílech zobrazovala chybění. A tak hezky to jen tak někdo neumí.

Raper Eminem se stane dědečkem a dědeček Terry Gilliam v Praze převzal cenu za celoživotní přínos sci-fi. Je znám hlavně jako člen skupiny Monty Python.

Mezinárodní sklářské sympozium na Novoborsku přineslo mnoho zajímavostí. Třeba Martin Janecký, jeden z nejlepších sklářů na světě, vytvářel skleněný artefakt podle návrhu Jaroslava Róny. Došlo k propojení umělců, sklářů, kurátorů, galeristů a institucí. Významnou částí programu bylo i slavnostní předání certifikátu o zápisu sklářské ruční výroby do reprezentativního seznamu nehmotného kulturního dědictví UNESCO.

Nobelovu cenu za literaturu získala sympatická jihokorejská spisovatelka Han Kang. Je teprve 18. ženou, která cenu získala. Zkoumá historická traumata a lidskou křehkost. Akademie citovala její "intenzivní poetickou prózu". Nejvíce ji proslavila kniha Vegetariánka. V českém překladu vyšly ještě její tituly Kde kvete tráva a Bílá kniha.

Cenu Thálie získal za celoživotní mistrovství Viktor Preiss. V dalších kategoriích uspěla i Helena Vondráčková, Milan Kňažko či

Miloslav König. Slovenské národní divadlo už s politicky pozmeněným vedením v osobě Zuzany Ďapákové zrušilo hostování českého divadelního představení s Janem Cinou. Nelíbilo se jim téma. Buranské a stupidní chování slovenské ministryně kultury, která nemá ráda kulturu, zanechává stále větší propast nejen na uměleckém poli.

Vychází druhé vydání knihy Bohuslav Reynek v Petrkově od Sylvie Germainové z Francie.

Kniha Český bestiář od Jiřího Padevěta ukazuje na příběhu několika konkrétních obyčejných lidí, jak můžeme sklouznout a stát se konfidenty a kolaboranty. A to za různých režimů.

Vystoupil u nás nejrychlejší pianista na světě Peter Bence. Na základě počtu tónů, které je schopen zahrát za minutu, jej zapsali do Guinnessovy knihy rekordů. Taky v Praze zahrál celkem třikrát Bob Dylan. Tento rebel šedesátých a sedmdesátých let dnes po návštěvnicích svých koncertů striktně požaduje uložení mobilních telefonů do speciálních látkových sáčků a jen vytištěnou papírovou vstupenku.

Zemřela režisérka slavných dětských filmů paní Věra Plíková-Šimková. Objevila Zuzanu Bydžovskou nebo Jana Krause. Umělecko-průmyslové muzeum ve Vídni zahájilo výstavu věnovanou Rembrandtovi, kam se slétnou ze světa jeho obdivovatelé.

Básník Petr Hruška

V divadle Archa proběhl koncert k výročí nedožitých 80. narozenin básníka a vůdčí osobnosti českého undergroundu Ivana Martina Jirouse řečeného Magor. Dříve byl společenský vyvrhel a dnes je jeho osoba maturitní otázkou. Byla to krásná akce plná krásných lidí. Byl vidět Vlastimil Třešňák, jak hraje na buben smetákem a zpívá falešně, Kaiser s Dášou Vokatou a Skalákem v kytarovém triu, omlazená Umělá Hmota a Plastici na konci jako třešnička na dortu. Máničky sice už zestárly, ale hudba ne. Slovy nepřítomného oslavence: „Každý svého štěstí strůjce. Mašinfira i strojuvůdce“

Stanislav Zela

Muzea a galerie světa

Národní galerie Berlín

The Neue Nationalgalerie byla otevřena v roce 1968 a je proslavenou architektonickou stavbou 20. století. Budovu navrhl a byla posledním dílem slavného Ludwiga Miese van der Rohe, posledního ředitele Bauhausu. Pro milovníky umění začátečníky, nejedná se o obchodní dům se stavebninami, ale o významnou německou uměleckou školu. Skvělou práci Miese van der Rohe známe velmi dobře i u nás na Moravě v podobě legendární Vily Tugendhat. Mrakodrapy začal navrhovat až v Americe, kam emigroval, a tak „pán s knírkem“ v Berlíně využíval služeb Alberta Speera.

Ve stálé sbírce lze spatřit Lucia Fontanu s jeho prořezaným plátnem nebo Roberta Rauschenberga – jeho koláže jsou mým tajným tipem ke zkoumání díla tohoto zajímavého chlapíka. Ocelové

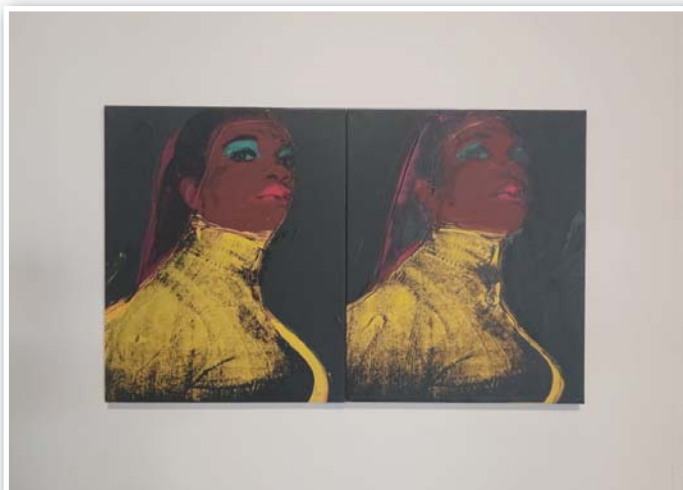
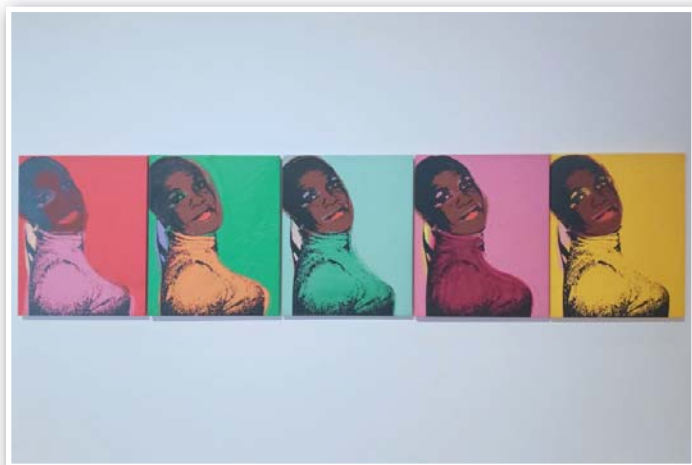
strojové sochy Jeana Tinguelyho asi zaujmou více v Basileji, kde má své muzeum i krásnou fontánu. Mark Rothko je v Berlíně celý červený. Přesně řečeno jeho plátno. Mají i Picassa nebo Henryho Moora.

V jednom sále vystavoval veleslavný Gerhard Richter. Některé jeho fotografie vypadají jako malby a některé jeho malby vypadají jako fotografie. Vedle toho, že byl Gerhard Richter svého času nejdražším žijícím umělcem světa, je stejně starý jako náš člen redakční rady pan Hlaváč. 92 let. Klobouk dolů. Ptáte-li se na ten nejdražší Richterův obraz, tak ten se prodal za 662 milionů korun. Za to si malíř nakoupí barvy, plátna (i našepsovaná), auta, domy, a ještě něco zbude.

Hlavním tahákem berlínské galerii pro návštěvníky byla výstava „Andy Warhol. Velvet Rage and Beauty“. Komentovali ji jako výstavu, co není pro puritány

nebo jako výstavu, kam nemají rodiče brát své děti. A ti to ne vždy dodrželi. Warhol se netajil svojí sexuální orientací a v jeho dílech to je hodně znát. Nevím, jestli mezi celkem vystavených 250 děl započítali i videa, ale to je vlastně jedno. Mužské tělo Warhola, který má slovenské kořeny (nemyslím frajery), je znázorňováno v celé své nahotě. Ale ženy taky byly občas objektem jeho zájmu. Známejší je však jeho Elvis, Mick Jagger, Basquiat nebo boxer Muhamed Ali. Malby, kresby, sítotisky, polaroidové fotografie nebo videa. Pestrá škála, ze které si každý vybere. Já jsem si vybral jeho rané kresby, občas částečně vyplněné zlatou barvou. Byly pro mě zajímavým objevem autorových začátků.

Stanislav Zela

Farní okénko

Citát z Bible:
„Boží láska k tobě trvá NAVŽDY“

Hodová slavnost

Největší lidová slavnost u nás v Rohatci jsou Hody. Slaví se na svátek sv. Bartoloměje, patrona našeho kostela. Hlavní slavnost začíná v neděli hodovou mší v kostele. Chasa, děti i dospělí ve svátečních krojích podtrhují slavnost hodové bohoslužby. Při bohoslužbě nás velmi potěšila i účast pěti kněží u oltáře, kteří přijali pozvání našeho kněze otce Davida. Prvního i druhého čtení z Písma se na jedničku zhostili stárka i stárek. Celým kostelem zněly nádherné tóny písně „Ejhle oltář“ pod vedením Slovácké kapely Romana Hornáčka.

Po krásném zážitku z kostela všechny velmi mile překvapil náš otec David připraveným pohoštěním před kostelem. A tímto slavnostním prožitkem jsme krásně začali náš hodový den.

Dožínky

V neděli 22. září jsme v našem kostele děkovali za úrodu. Kostel byl krásně vyzdoben vším, co se nám letos urodilo na polích, zahradách i vinicích. Chtěla bych poděkovat všem, kteří nám své výpěstky pro kostel darovali. Velké poděkování patří našemu otci Davidovi, který se aktivně na výzdobě podílel. Děkuji také panu starostovi a paní

místostarostce, kteří v obětním průvodu nesli dožínkový věnec. Děti i dospělí přinášeli postupně zeleninu, ovoce, med, kyticke, koláče, chléb a víno. Také jim děkujeme. Byla to krásná mše svatá s nezapomenutelným zážitkem. A jak řekl otec David, za úrodu máme prosit, a zvláště za ni máme děkovat.

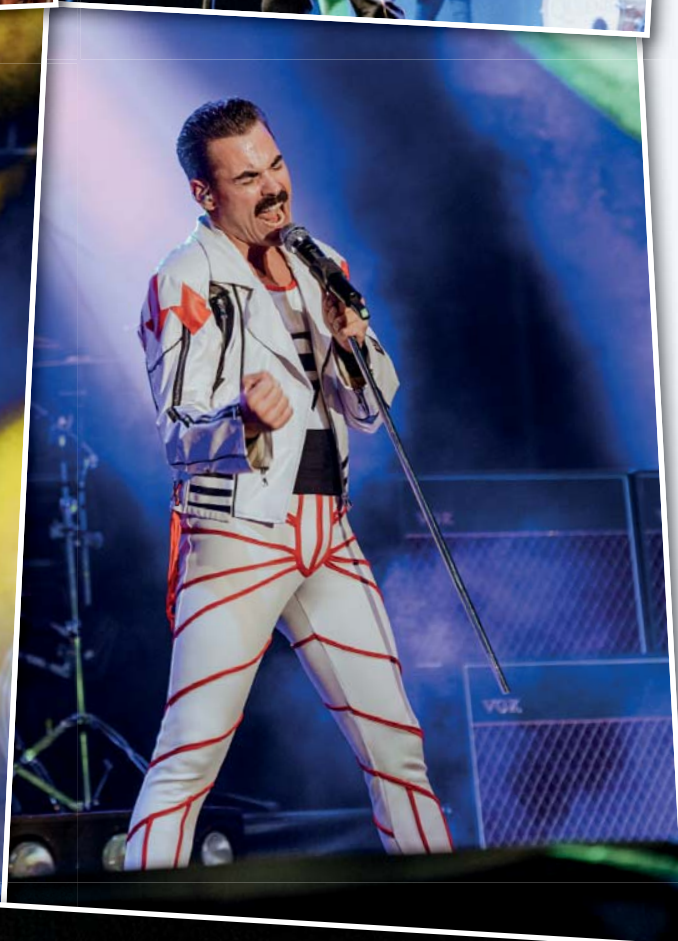
ROHATEC III - KONCERT

BARTOLOMĚJSKÉ HODY

Žehnání aktovek na nový školní rok

Nedělní mše svatá prvního září byla obětována za děti, mládež a jejich rodiny s doprovodem naší scholiky. Při této mši svaté žehnal otec David dětem školní aktovky a pomůcky. Snad jim to přinese skvělé školní výsledky!

Od září bude v kostele kázání pro děti každou druhou neděli. Otec David přivezl po prázdninách ze Slovenska plyšového ka-

maráda. Děti ho nazvaly ministrantem. Tento kamarád neumí česky, tak ho to musíte naučit. A jak jinak než modlitbou. Na konci každé mše svaté se vylosuje jeden z vás, který si huňatého kamaráda odnáší domů a modlí se s ním. Děti odevzdají před mší svatou vybarvený svatý obrázek, který dostaly předcházející neděli a dají ho do připraveného košíku před oltářem. Plyšový kamarád se na vás děti moc těší, tak ho, prosím, nenechávejte v kostele samotného. Bylo by mu smutno a zima. Těší se, že se u vás zahřeje, a hlavně se chce naučit naše české modlitbičky.

A. Trávníková

Návštěva nemocných

„Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně; modlitba (spojená) s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno.“ (Jak 5, 14-15)

Již od prvních křesťanských dob ležela církev na srdci starost o nemocné. Také církev v dnešním světě se snaží nezanedbávat péči o nemocné. I v naší farnosti tuto službu nabízíme. Bohužel ne o všech nemocných víme, a tak jsme rádi, když nám zavoláte a zprostředkujete setkání. Nemocní se už často nedostanou do společenství věřících, přestože dříve byli zvyklí chodit do kostela. Proto ze zkušenosti víme, že jsou většinou rádi, když je navštívíme a zprostředkujeme jim svátosti.

Jak služba nemocným probíhá?

- Pravidelné návštěvy – vyhlášené ve farnosti, při kterých zpovídáme, dáváme přijímání, případně udělujeme svátost pomazání nemocných.

- Při zhoršení stavu – pokud se nemocnému nebo starému člověku zhorší zdravotní stav, můžete nám kdykoliv zavolat a my přijedeme a udělíme svátost pomazání nemocných.

Kdy volat kněze?

- Návštěvu kněze u nemocného je dobré zprostředkovat v případě, že nemocný již nemůže navštěvovat bohoslužby a ze zdravotních důvodů se nedostane do kostela. Nečekejte až na zhoršení zdravotního stavu. Rádi se u vás zastavíme a setkáme se s nemocným nebo starým člověkem.

Pomazání nemocných

Je svátost a zároveň setkání, při kterém Bůh přichází svou mocí na pomoc nemocným a zesláblým lidem. Pomazání nemocných dodává útěchu, pokoj a sílu. Je to setkání s Ježíšem, který posiluje.

Není dobré si myslet, že pomazání nemocných je jen pro umírající. Ten, kdo umírá, se má vyzpovídat a přijmout eu-

charistii jako „pokrm na cestu“ (viaticum). Tak se dříve říkávalo zásobám nebo občerstvení, které si lidé brali s sebou na dalekou cestu. Pomazání nemocných ale také pomáhá snášet utrpení umírání. Ježíš jediný nás nejen provází v umírání, ale také branou smrti k nebeskému životu.

Jak často může člověk přijmout pomazání nemocných?

Tak jak často potřebuje! Pomazání nemocných může člověk přijmout, když je vážně nemocný, zvláště když se jeho zdravotní stav zhoršuje. Je jedno, jestli je starý nebo mladý. Také v případě vážných duševních těžkostí nebo před operací prosí lidé o pomazání nemocných.

**Návštěva nemocných v Rohatci bude
29. 11. 2024 od 9 hodin.**

**Přihlaste své blízké
v sakristii farního kostela.**

o. Dawid

Dušičky – 2. 11. Památka všech zemřelých

Den, kdy vzpomínají pozůstalí na své zemřelé příbuzné a přátele. Podle tradic zdobí rodinné hroby věnci a květinami, rozsvěcují svíčky a připomínají si ty, kteří už tady nejsou. Památka zesnulých je v římsko-katolické církvi významným dnem. V kostelích se slouží mše svaté. Za naše zemřelé se máme modlit a získávat pro ně odpustky. Dušičky by neměly být jenom o povinnosti zvelebit a navštívit hroby, lidé by se měli zastavit, popřemýšlet o konečnosti života, rodina by se měla sejít a zavzpomínat na předky. Příbuzní by si měli také promluvit o svých přáních týkajících se odchodu ze světa a posledního rozloučení.

Andělé kež tě provázejí do ráje, mučedníci kež tě uvítají v jeho branách a přivedou do svatého města Jeruzaléma

Dušičková mše svatá

sobota 2.11.2024

- 10:30 hod. růženec za naše zemřelé v kostele v Rohatci
- 11:00 hod. mše sv. v kostele v Rohatci
 - Průvod na hřbitov
 - Pobožnost na hřbitově

Advent třeba

Tradiční pojetí adventních nedělí je spojeno s adventním věncem se čtyřmi svíčkami, kdy se každá z nich zapaluje na jednu adventní neděli. Věřící se v tuto dobu připravují na narození Ježíše Krista. Ať už jste věřící nebo ne, význam adventu by měl mít vždy

duchovní ráz. Někdo si v něm najde chvíle zpomalení a klidu, někdo jej stráví pečením a dalšími přípravami na nejkrásnější svátky v roce, někdo jej bude věnovat rodině. Pro děti je tradice adventních kalendářů s okýnkami, kdy každé otevřené okýnko jim zkrátí čas

čekání na Ježíška. Ten, kdo v Boha věří, bude vzpomínat na nelehkou cestu Ježíše Krista. Také v našem kostele bude krásně nazdobený adventní věnec a postupně se na něm budou svíce zapalovat. První svíce se zapálí 1. prosince v neděli, kdy tento rok advent začíná.

Betlémské světlo

Možná i vám u štědrovečerní večeře hořelo betlémské světlo. Plamínek odebraný z věčného ohně, který hoří v jeskyni, kde se měl narodit Ježíš Kristus. Betlémské světlo je symbolem míru a přátelství. Díky skautům a skautkám, kteří ho každý rok rozvázejí po celém světě, se dostane na Vánoce k milionům lidí, aby jim v jejich domovech na Štědrý večer připomínal příchod Ježíše Krista na svět. Také u nás tuto tra-

dici dodržují naši skauti už několik let. Na Štědrý den dopoledne chodí Rohatcem a světlo nám přinášejí do našich domovů. Patří jim za to velký dík, protože přicházejí za každého počasí. Skautíci, malí i velcí, děkujeme a opět vás i tento rok na Štědrý den budeme netrpělivě očekávat s přichystanou luncerničkou.

A. Trávníčková

Spolky

Podzimní zážitky v SZPO

Přestože už máme podzimní sychravý čas, tak se ještě vrátím do letního období, a to konkrétně do měsíce června. V tom čase jsme v našem spolku uspořádali dvě zajímavé návštěvy v rámci kulturního využití našich členů. Byla to návštěva koncertu DH Túfaranka, který se konal v kulturním domě v Kyjově. Za druhým zážitkem jsme zajeli do Slovákého divadla, tam jsme měli možnost vidět divadelní představení pod názvem „Třináctkrát za svědka“. Byla to taková trochu ztřeštěná crazy komedie ze současného života. Přes prázdniny jsme se věnovali našim vnoučatům, ale také mnozí z nás si užívali dovolenou, ať už v tuzemsku nebo i u moře.

Poprázdňinové aktivity jsme zahájili návštěvou Městského divadla Brno, kde jsme zhlédli úžasný muzikál Devět křížů,

ktej byl napsaný speciálně pro toto divadlo. Vypráví starou legendu o velké lásce a velké nenávisti a je současně zamyšlením nad lidskou zaslepeností, nenávistí a strachem z jinakosti. V recenzích jsem se dočetla, a po zhlédnutí s nimi zcela já i ostatní souhlasíme, že to není muzikál, ale úchvatná muzikálová báseň. Dnes připomíná tuto historickou legendu devět dřevěných křížů postavených v blízkosti dálnice. Poutavé melodie, silný příběh, ale také stoprocentní (snad i tisíci procentní) výkony představitelů jak v hlavních, tak i ve „vedlejších“ rolích, jsme sledovali s obdivem a úžasem. Snad nejvíce na nás zapůsobila píseň Ty uherské koně, ze které se již stal téměř slágr. Vřele těm, kdo mají rádi muzikály, doporučuji návštěvu tohoto představení.

V polovině září, přesně na 13. (pátek), jsme naplánovali jednodenní výlet. Toto datum není tak vzdálené, abyste si nevzpomněli, že Česko postihly velké povodně, a tak jsme museli náš výlet přeložit, ale jak se říká, vše špatné je k něčemu dobré. Den, na který byl zájezd přeložený, se vydařil nejen krásným slunečným počasím, ale i nabídkou zajímavých doplňkových programů, které bychom toho třináctého neměli možnost vidět. První zastávkou byl městyš Křtiny, tady byla naplánovaná návštěva poutního kostela, který je dílem slavného architekta Jana Blažeje Santiniho. Přivítal nás zdejší farář otec Metoděj, který nám poutavě o tomto místě vyprávěl, mimo jiné nás upozornil na zdejší zvonkohru, skládající se z 33 zvonů různých velikostí. V pravidelných určených časech

se spouští zvonkohra a my jsme měli to štěstí, že nám ji pan farář spustil i mimo určený čas. Všechny nás to velmi potěšilo. Po komentované prohlídce kostela nás ještě zavedl do zrekonstruované kostnice pod tímto kostelem. Hned ve Křtinách byla naše cesta obohacena jarmarkem, který se konal na malém náměstíčku přímo před kostelem, a tak jsme se zde mohli občerstvit, koupit dárečky, a ještě zhlédnout kulturní program. Druhou zastávkou byl zámek Lysice. Návštěva v tento den byla ozvláštněna akcí nazvanou Dýňování, což znamenalo, že se na nádvoří vydlabávaly dýně a návštěvníci si je mohli zakoupit, na místě si z nich vyřezat strašáky anebo si je mohli za tímto účelem odnést domů. Bylo s podivem, že vydlabaná jádra (pro nás to nejceněnější) rozdávali zdarma. Ale nejen na nádvoří byly dýně, byly jimi vyzdobeny i místnosti v zámku, dýňové aranžmá bylo spojeno s nádhernou květinovou výzdobou z pestrých tuzemských i cizokrajných rostlin. Po prohlídce zámku jsme si v nedaleké restauraci pochutnali na „svatební“ svíčkové. Po občerstvení těla jsme se sešli na zámeckém nádvoří, odkud jsme vstoupili do překrásné zámecké zahrady potěšit

zase jiné smysly. Zvláště my ženy jsme obdivovaly různé druhy květeny a zajímavou architekturu celé zahrady, srovnatelnou se zahradou v Kroměříži. Na zakončenou jsme si ještě někteří poseděli u kávičky. Jak už jsem řekla počasí nám i tentokrát přálo, a tak jsme se písničkou „Sláva nazdar výletu, nezmokli jsme, už jsme tu ...“ vraceli

s pěknými kulturními zážitky a poznatky.

V dalším období naše členy ještě čeká relax v Pasohlávkách a návštěva adventních trhů v Brně. Rok 2024 zakončíme adventním večírkem, který se bude konat 13. prosince. Přeji všem krásné pohodové dny.

Za výbor Anna Homolová

Důchodci v akci

Po letní pauze jsme se opět sešli na Pátku v klubu 13. září. Zúčastnění si vyslechli od paní předsedkyně harmonogram budoucích akcí, které budou do konce tohoto roku a mohli se na ně i přihlásit. Potom vystoupil pozvaný člen policejního sboru z Hodonína. Velmi zajímavě nám popisoval různé podvody na internetu a nabídky různých firem na mobilních telefonech. Vyprávěl poutavě o událostech na Hodonínsku. Věnoval se také problematice jízdy na kolech. Například zákazu ježdění po chodnících, vození nákupních tašek na řídítkách, pití alkoholu aj. Přednáška byla velmi přínosná a doufám i velmi poučná.

Ve středu 18. září jsme se vydali na plánovaný výlet do Valašského Meziříčí. Po předchozích dramatických povodňových dnech se ukázalo sluníčko, a tak jsme viděli po přejezdu moravního mostu celé zaplavené území. Ve Valašském Meziříčí jsme

nejdříve šli na exkurzi do Moravské gobelínové manufaktury. Velmi erudovaná paní průvodkyně nás provedla celým pracovištěm, popsala práci tkadlen, viděli jsme je pracovat, popsala jednotlivá stará velká i malá díla, kterých je tam velmi mnoho. Z nepřehledného množství nití a vln všech možných barev a odstínů se až točila hlava.

Následoval oběd v jejich dobově zařízené kavárně ověšené starými gobelíny. Všichni spokojeni jsme se vydali do centra města a prohlédli si Zámecké patro Žerotínů. Skvělý kastelán nás hodinu bavil historií majitelů zámku. Zaujaly nás, kromě jiného, obsáhlé a velmi rozměrné rodokmeny rodů. Náš výlet byl téměř u konce, ale ještě chyběla sladká tečka. Tu jsme našli v obci Hrachovec v Cyrilově pekárně. Moderní firma nabízela nepřehledné množství valašských frgálů, ale i jiného zboží. Posezení v kavárně bylo velmi příjemné. A už jsme byli doma – jak moře se vlnila voda po loukách prosvícená hřejivým sluníčkem. Řekli jsme si vydařený výlet. Také díky výbornému stále usměvavému panu řidiči autobusu Staňovi Novákovi.

Marie Hověžáková

Hasičský tábor

Stejně jako každý rok, i letos pořádá Sbor dobrovolných hasičů Rohatec letní tábor nejen pro hasičské děti. Tento rok jsme zavítali do Kunčic pod Ondřejníkem v Beskydech. Téma tábora bylo Military games (v překladu: Vojenské hry). Celkem se tábora účastnilo 37 dětí.

Tábor začal 3. srpna. Vlakem z Hodonína jsme přijeli do Ostravy a navštívili tamní HZS Správy železnic. Ostravští hasiči nám ukázali jejich nově zrekonstruovanou stanici i speciální techniku, kterou používají u mimořádných událostí drážního charakteru. Poté už nás čekal vlak směr Kunčice pod Ondřejníkem. Tábor s krásnými výhledy se nacházel na úpatí hory Skalky. Po příchodu do tábora proběhlo zabydlení v chatkách a průzkum okolí. Cestou z procházky jsme nasbírali kameny na přípravu

ohniště, jež nesmí na táboře chybět. První den byl zakončen vztyčením táborové vlajky. Táborníci se taky účastnili každodenní večerní hlídky strážící oheň a vlajku.

Další den nás po ranní rozcvičce čekala procházka po naučné stezce a tolik očekávané rozdělení do čtyř týmů. Každý tým si vymyslel název a vytvořil vlajku. Podle týmových barev byly týmy různými složkami armády a od toho se odvíjely i názvy týmů: Medical team, Military police, Rudí bojovníci a Jestřábí letka. Následovala první týmová bojovka prověřující všestrannost týmů. Na přesnost míření se zaměřila další týmová hra Cornhole, hra spočívá v házení pytlíků s kukuřicí do díry umístěné na nakloněné rovině. Po večerní obchůzce doktorky Plyšákové jsme se těšili na nový den.

Ráno po snídani týmy představily své vlajky a předvedly scénku, pohádku, písničku a básničku, jež si měly připravit ze zadání bojovky předchozího dne. Ten den jsme všichni napsali své zážitky z tábora na pohled a poslali ho domů. Odpoledne nás čekala turisticko-vědomostní hra plná záluďných hádanek a úkolů odehrávající se v nedalekém lese u opuštěné štolky. Síly byly potřeba doplnit u večere.

Čtvrtý den se hrály Mólky (takticko-matematická hra), stavěly domečky skřítkům v lese a sbíraly ostružiny. Tento den začaly přicházet pohledy, což vykouzlilo každému úsměv na tváři. Následovala procházka dolů do obce na nanuk, návštěva tamní hasičské zbrojnice a nádhernou krajinou výšlap zpátky do tábora. Po večeri se hrála vybíjená a další míčové hry.

U Večerníčku, který měly v režii děti, jsme se všichni nasmáli.

Pátého dne ráno probíhala týmová hra, kdy týmy obíhaly jednotlivá stanoviště a plnily fyzické a logické úkoly. Dopolnední přípravu všichni zužitkovali v odpolední vodní bitvě u bazénu. Před nočním klidem byla úžasná party pod vedením DJ Kotas, na níž každý našel ještě spoustu energie a užil si ji.

Následující den byla dopolední hra ve vojenském duchu. Týmy se maskovaly v lese, tvořily dálkové drátové spojení tak, aby zůstaly v kontaktu, ale nenašel je protivník. Při přesunech na určené lokace musely zůstat maskované, díky listům a dalšímu krytí se to všem týmům podařilo na výbornou. Jako odměnu je čekalo odpoledne letní kino, kde se promítalo Šest medvědů s Cibulkou a Jak se krotí krokodýli.

Předposlední den děti čekaly již tradiční hasičské hry, jelikož ne všechny děti navštěvují kroužek mladých hasičů, tak se jim snažíme touto aktivitou přiblížit jeho náplň. Čekalo je motání hadic, vázání

uzlů, lezení po laně, střelba ze vzduchovky, orientace v přírodě, topografie a mnoho dalšího. Odpoledne patřilo míčovým hrám, opékání špekáčků, pomazání nového vedoucího, večerní diskotéce a stezce odvahy, kterou všichni zvládli na výbornou a vůbec se nebáli.

Jak už to tak bývá, všechno musí jednou skončit. I nás čekal poslední den. Sbalili jsme se, nachystali na cestu a vyrazili z tábora. Vyhodnocení celotáborové hry

a úklidu na chatkách proběhlo u místního dřevěného kostela sv. Prokopa a sv. Barbory. Na nádraží to bylo jenom kousek a vlakem jsme přes Ostravu přijeli na nádraží do Hodonína, kde byly rodičům předvedeny týmové vlajky, hymny i celotáborová hymna s nacvičenou choreografií.

Všichni jsme si tábor moc užili a děkujeme všem, kteří nám jej pomohli zrealizovat.

Petr Elšík

Nejhezčí okno, balkon a předzahrádka roku 2024

Stalo se již tradicí, že se na přehlídce mužských sborů v Rohatci vyhlásí výsledky soutěže „O nejhezčí okno, balkon a předzahrádku“. Soutěž pořádají místní ZO ČZS a obec Rohatec.

Opět jsme se snažili o to, aby se nám vítězové jednotlivých ročníků střídali. Takže pokud si říkáte, proč nevyhrál zrovna tento účastník, důvodem je jeho výhra v letech minulých. Pokud jsme chtěli toto pravidlo zachovat, nebylo vůbec lehké určit letos ty nejlepší.

A kdo se tedy stal pro tento rok vítězem?

Nejhezčí předzahrádkou byla zvolena předzahrádka manželů Okáníkových na Budovatelské ulici, která je plná různých druhů květin, keřů a okrasných rostlin. Jako nejhezčí okno jsme určili okno paní Marie Floriánové v ulici Školní. Pro odměnu za nejhezčí balkon si přišla paní Alena Horinková, její balkon na ulici Vinařská je plný různých druhů balkonových květin. Ceny za ZO ČZS předali Jan Macháček a Kateřina Kosejková, za obec Rohatec pan starosta Jarmil Adamec. Výherci se mohli těšit z poukázek do specializované prodejny a drobných dáreků.

Blahopřejeme výhercům a děkujeme všem, kteří svou květinovou výzdobou děláte naši obec hezčí. Příkladem nám může být květinová výzdoba obecního úřadu, o kterou se stará paní Zdenka Malá.

Marta Jašková, ZO ČZS

Úspěchy nejen na domácím hřišti

Naše výstavní sezóna tradičně začíná v srpnu, a to konkrétně na místní a okresní výstavě zvířat mladých chovatelů v Kyjově. Účastnili se jí Z. Matějová s hedvábníčkami, F. Zemčík s wyandotkami a šumavankami a naše mladá chovatelka Věrka Dobešová s dailenáry, která již po třetí obhájila Vítězný pohár MCH. Následuje Okresní výstava mladých králíků v Hroznové Lhotě, kde nás reprezentovali F. Březovský s velkými světlými stříbřitými, L. Grombiřík s týmž plemenem, P. Předinský - získal Pohár expozice Klubu světlých stříbřitých králíků a Z. Matějová - získala Pohár pro své slepice plemene hedvábníčky. V září proběhla místní výstava v Lužicích s účastí L. Grombiříka s králíky plemene velký světlý stříbřitý. Na Celostátní výstavě mladých králíků v Přerově nás reprezentovali V. Dobešová s dailenáry a M. Vítek se zdobnělymi amroksy získal čestnou cenu. Navštívili jsme také spřátelenou organizaci v Prietrži, kde se účastnil F. Stávek s českými červenými, P. Předinský se světlými stříbřitými - získal Putovní pohár starostky obce za dlouholetou vzájemnou spolupráci, J. Opavský - získal čestnou cenu na kolekci králíků kastorex, Z. Matějová s hedvábníčkou vousatou bílou, a M. Vítek - získal čestnou cenu na svého holuba plemene texan.

Poslední zářijový víkend se konala naše místní výstava drobného zvířectva v chovatelském areálu ZO ČSCH Rohatec, kde bylo vystaveno a ohodnoceno 79

králíků, 25 voliér drůbeže a 60 holubů. Vystavovali naši chovatelé F. Březovský (Čc), L. Grombiřík, I. Lacinová (Čc), J. Opavský (Čc), F. Stávek (Čc), P. Předinský (Čc) a V. Dobešová (Pohár MCH), J. Jüstel, F. Zemčík, Z. Matějová (Čc), M. Vítek (2xČc), S. Zelinková (Čc), D. Čachotský (Čc). Během výstavy byli k vidění také papoušci vlnkovaní-andulky a upovídáný pár papoušků šedých-žako chovatele Z. Homoly. V neděli nás navštívil také kocour plemene mainská mývalí kočka. Počasí nám přálo po celou dobu výstavy. Nečekaně vysoký zájem o tombolu způsobil, že všechny ceny byly rozděleny šťastným výhercům ještě před koncem sobotního dne. Gratuluje vítězům a děkujeme všem našim sponzorům, stejně jako návštěvníkům, kteří nás přišli podpořit.

V říjnu jsme se zúčastnili dvou výstav. V Dubňanech Z. Matějová a L. Grombiřík vystavovali svá zvířata a získali za ně čestné ocenění. Ve Strážnici naši organizaci reprezentovali Z. Matějová (Čc), F. Stávek (Čc), J. Opavský (Čc) a F. Zemčík. Brzy nás čeká poslední výstava v našem okrese, Okresní výstava v Hodoníně a v adventním čase se zúčastníme Krajské výstavy Moravia Brno, kterou zakončíme výstavní sezónu 2024.

*Patrik Kmenta,
jednatel ZO ČSCH Rohatec*

Konec léta na cvičáku kynologického klubu

Konec prázdnin a začátek nového, mezi studenty ne moc oblíbeného, školního roku byl u nás na cvičáku vcelku pestrý. Nejenže stále pokračují tréninky různých psích sportů, které zde v Rohatci náš kynologický klub provozuje, ale také jsme uspořádali dvě pro nás nové akce. První z nich, na konci prázdnin, nesla název Pod-

večerní dvojzkoušky v Rally-Obedience. Jednalo se o zkoušky v psím sportu, ve kterém pes a psovod společně zdolávají trasu, kde se nacházejí stanoviště. U těchto stanovišť musí tým společně vykonat cvik, který udává kartička umístěná ve stojánku na trati. Zapotřebí je přesnost a dobrá příprava. Úspěšnost u zkoušek

byla velká, a tak si mnoho pejsků odvezlo s sebou domů novou zkoušku. Celkem se zúčastnilo 15 týmů, z toho bylo splněno 11 a 13 zkoušek. Každý tým šel dvě různé trasy. Všichni zkouškaři byli za své výkony zaslouženě oceněni kokardičkou, a to i ti neúspěšní.

Druhou akcí byl den otevřených dveří, jenž se konal 7. září. V tento den měli všichni možnost se přijít podívat, jak to u nás vypadá a jak šikovné máme čtyřnohé partáky. Předvedli jsme vám ukázkou agility, která se líbila hlavně dětem, poté bylo předvedení

poslušnosti, kde se jednalo především o práci psovodů ve skupině a také jste mohli vidět překonávání překážek ve sportovní kynologii. Nakonec byla scénka s prvky dogdancingu. Pro děti byla připravena stanoviště s úkoly, skákací hrad, malování na obličej a kdo chtěl, dostal na opékání špekáček. U vchodu na všechny čekal pesek na hlazení. Děkujeme všem, co přišli a všechny srdečně zveme na naše další akce.

Daniela Konečková - členka KKR

Od našich přispěvatelů

Ohlédnutí za hodama

Milá chaso, hody byly pěkné, veselé, i když počasí bylo hodně horké. Byli jste nastrójení, tancovali a zpívali ste, jak sa patří na hody, což je jistě chvályhodné.

Ale teď ohlédnutí za děním před hodama. Týká se to hlavně děvčat, né ale všech, a tak mně to nedá a mosím k tomu něco napsat. Zháňat kroj těsně před hodama je hodně pozdě, a to samé je i s oblékáním a pantlením. Ono je jednoduché přijít na poslední chvíli, a když vám nevyhovím, tak se tváříte ublížené a některé se ve svém okolí vyjadřujete dosti nechutně

– „ta stará kr... mě nechce obléct nebo zapantlit“. Proč se nenaučíte pantlit a oblékat? Ráda vám v tom poradím!! Máte maminky a babičky, které by se to mohly a měly naučit, aby nevznikala situace, že vás nemá kdo do kroje obléct. A pantlení se můžete naučit i vy a pantlit popřípadě jedna druhou.

Ty staré jak vy říkáte, jsou už mnohdy nemocné, unavené a mají také svoje vnučky a ostatní rodinu, kterým se chtějí na hody věnovat, nebo chtějí jít třeba do kostela na hodovou mši. Vy budete

také jednou staré a možná, že nedokázete udělat ani tolik co my.

Každý, kdo má zájem a přijde o radu, tak se snažím vyhovět a nikdy jsem nikoho nevyhnala, ale musíte přijít včas. Týden před hodama je hodně pozdě. Proč nedoradíte už v zimě? Musíte pochopit, že už jsem také „stará“ a mám i zdravotní problémy. Kromě toho obec vydala CD, kde je detailní a názorný návod na oblékání do kroje, tam je jedinečná možnost čerpání informací.

Eva Šebestová

Seznámení s Neptunem

Po dvou dnech odpočinku před vyplutím na moře, kdy se válim na pastvině na okraji Suliny, posledního vnitrozemského města před ústím Dunaje do Černého moře a toulám se písčnými cestami s vsudypřítomným závanem ryb, vyrážím na vodu a pomalu se posunuji na východ, k pomyslnému bodu, kdy v mapách oficiálně končí řeka a začíná moře. Nábřeží v Sulině, jelikož právě tímto ramenem do vnitrozemských rumunských přístavů Galati a Brailly vplouvají velké námořní trajekty, je za noci osvětleno převysokými lampami, jako skoro všude na frekventovaných ulicích a bulvárech, jen s tím rozdílem, že linie světél nezáří bíle, ale jedno nábřeží je osvětleno komplet do zelena a protilehlé hra-

je barvou červenou. Právě zelená s červenou jsou základní mezinárodní značení plavebních drah nebo i pozičních světél lodí. Z periferie města, kde mám postavený stan, a právě teď vsedě na kapotě kajaku pod kuzelem čelovky vyškrabuji z plechovky paštiku, zakusují tvrdý sýr s pečivem, a celou večer zapíjím laciným rumunským vínem, mám tuhle netradiční městskou scénu jako na dlani.

Jelikož se už několik dní pohybuji deltou, je vhodné plavbu hlavními rameny uvést na pravou míru. Delta není jen úžasná příroda, ale i velký industrial. Je to právě díky blízkosti moře a výše uvedeným i jiným městům, kde ve velkém dnem i nocí probíhají

překládky zboží a materiálu ze světa na říční remorkéry, které je dále rozvázejí do centrální Evropy. V Braile kotví na délce jednoho kilometru flotila rumunské námořní obrany a v Galati jsem na monumentálních železobetonových molech, kde pomalu nejde vidět z jednoho konce na druhý, napočítal několik desítek jeřábů a nakladačů, vysokých jako nejmohutnější staré topoly, rostoucí u Moravy na Přívoze. První a doufám, že i poslední neblahá zkušenost s těmito napůl rezavými rachotícími monstry mě potkala nedávno na okraji města Tulcea, kde jsem v lesíku za městem s představou ničím nerušené noci rozbil noční ležení přímo naproti těmto strojům, které jsem ještě neznal, a byly v tu chvíli ve spánkovém režimu. Leč, přišla desátá večerní hodina a kola výroby se dala do pohybu. Ocelové lopaty jako obří dlaně se nořily do ocelových pontonů, vyvázaných k železobetonovým molům masivními ocelovými lany, škrábaly těžkými drápy po plechových bocích železnou rudou napěchovaných pontonů, skřípaly, úpěly, zvedaly se, otáčely se sem a tam, tam a zpět, sem a tam, tam a zpět. Mohutné halogeny putovaly z pontonů po hladině řeky, snad až na její dno, přes betonová mola, přes koleje, kde lopaty i s těžkým materiálem dopadaly a mlátily na dna přistavených ocelových vagonů. Celá tahle šlamastika jela až do rozednění, kdy se prohodily šichty a pokračovala směle dál. Neskutečný randál, na který byl i hajzl papír v uších krátký.

Ale vraťme se do Suliny, kde končily břehy Dunaje a měly začít mořské. Pádluji a postupně mímám cedule s kilometráží šest, pět, čtyři, tři, až ke kilometru nula, kde oficiálně končí tohle rameno Dunaje, a dále by mělo být moře. Skutečnost je však taková, že pak ještě dvě hodiny pluji mezi hrázemi obrovských betonových vlnolamů, než se v dále před přídílí rozmlží hladina a horizont se doslova ztratí v nedohlednu. Vlevo od ústí se tyčí z moře trosky rozpadajícího se vraku námořní lodi, která kdysi dávno při vplouvání do Dunaje uvízla v rozlehlých mělčinách. Pro představu, jak mohutné kvantum naplavenin řeka do moře každoročně přináší, může posloužit jeden z majáků, který byl před dvěma a půl stoletími postaven na pobřeží a dnes je uvězněn a zapomenut dvanáct kilometrů ve vnitrozemí v nekonečných močálech delty.

Vypádluji naváděcím kanálem námořních lodí z úkrytu vlnolamů a jsem na otevřeném moři. Hned se mění povětrnost, zabarvení i chování vody. Po hladině ze severovýchodu sviští vítr. Jakmile se oklepu z očekávané změny, stáčím přídíl k jihu. Hned za hrází jsem postaven před nemilou skutečností: naváděcí kanál mne vypustil v moři několik kilometrů (přesně sedm) od pevniny. Když předpažím, pás pobřeží vidím v dálce před sebou na šířku jednoho prstu. Zapřu se do pádla a kurzem přibližně pětáctýřiceti stupňů k pevnině pádluji dobrou hodinu, než jsem v takové vzdálenosti ke břehu, abych se cítil aspoň dostatečně bezpečně. Moře nicméně vypadá příznivě, vlny jsou po loket a fouká mi přímo do zad. První pocity i optický obraz moře ve

srovnání s Dunajem je velkolepý. Výhledy a vzdálenosti jsou na jednu mnohokrát znásobeny a hladina je jako rozvířený živel, jako velký nespoutaný živočich.

Letím po hladině moře, plavé vlasy Neptunovy hřívý omílají boky kajaku a nesou mne vstříc novým, mořským zážitkům. Čeká mě úsek podél rozlehlé delty Dunaje, kde pány těchto zatím lidmi neznásilněných končin je divoká zvěř, a kde by se člověk měl vžít do role pouhého hosta a chovat se k tomuto jedinečnému kraji ve vši úctě a pokoře. Automapa, kterou jsem opatřil na pumpě v Tulcei a podle které následující týdny popluji, říká, že první město na jihozápad od delty, kam mám namířeno, je Navodari. Ze Suliny je to podél pobřeží sto čtyřicet kilometrů. Je to oblast, kde moře od delty dělí jen několik desítek kroků široký val z příbojem vneseného šterku, kamenů a ulit mořských živočichů. Těch je někde tolik, že mezi nimi nejde najít kousek půdy, jak ji známe u nás, kámen, ba ani zrnko písku. Ten specifický chrastivý zvuk, když se kroky při chůzi boří do tohoto lasturového nekonečna, nelze zapomenout.

Pádluji souběžně s touto přírodní hrází, vzdálen od břehu přibližně jeden kilometr. Stejnou vzdálenost si udržuji i druhý den na moři, než se pár kilometrů pod ústím jižního Svatojirského ramene začnu ztrácet v rozsáhlých písčných nánosech, kde je nejprve po kolena, pak po kotníky vody, a nakonec uvíznu kajakem na souši. Písčný jazyk, v mapách pojmenovaný jako Sacalin, se severním koncem dotýká pobřeží a rozprostírá se v délce čtrnácti kilometrů souvisle podél pevniny. Nezbyvá než shodit z kapoty vozík od kamaráda Karla, dvě kolečka ze starého dětského kočáru, spojená osou. Když se mi podaří tohle jednoduché soukolí podsunout pod kajak a patřičně k němu vyvázat lany, táhnu pak celý přetížený cirkus napříč Scalinem, přibližně tři sta metrů, než se utrmácen dostanu opět k vodě. Opodál, na písčných nánosech, ani ne tak daleko, se za hlasitého povyku zvedají k obloze pelikáni se svými masivními žlutě oranžovými zobáky, točí se ve vzduchu nad plážemi a hlasitě mně nadávají.

Znaky civilizace se začínají objevovat až na sklonku druhého dne plavby. První je to dřevěný srub, zapuštěný v písčném valu, s dveřmi a otvory místo oken, otočenými do dálav moře, pak je to pár betonových kvádrů, různé zpřevrácených do moře, zřejmě bývalých hraničních opevnění z Ceaucescovy doby. Pádluji dál a sleduji chování vln, větru, kajaku, rozhlížím se před sebe a snažím se přečíst pobřeží směrem po plavbě. Výhledy jsou do ztracena, kam dokáže oko dohlédnout, zaostřit, v závislosti na viditelnosti toho každého dne. V poledním žáru se nad vodou tetelí vzduch a všechno se jakoby v dálce pohybuje, houpe a pluje nad zemí. V kombinaci s únavou má vše snovou atmosféru. Náznaky něčeho, hodina, dvě, rozmazané obrysy, třetí, čtvrtá hodina pádlování, obrysy se ostří a vystupují hrubé detaily. Za pět, šest hodin můžete být u pozorovaného objektu, vystupujícího nad lajnu terénu, majáku, ropné věže šlehající z chřtánu plameny, kdesi v dále plující nebo zakotvené zaoceánské lodi, velkého města.

SACALIN, ČERNÉ MOŘE

TRANSPORT PŘES SACALIN

Hrany. Rozmázlé hranaté obrysy s ostrými rohy něčeho velkého, vysokého a šedého. Pak vidím okna, černá okna v šedé vysoké stěně. Minuty a hodiny ubíhají a jak se k objektu blížím, furt tomu nerozumím. V nekonečných lánech rákosy, neprostupného terénu, vyrůstá pár desítek metrů od moře z písku panelák o pěti patrech. Sešla a větry a mořem omlácená a umouněná budova s na svých stěnách dokola přilepenými chatrčemi z vlnitých plechů a různorodého materiálu. Kdesi z propasti, z nejzapadlejších koutů mé paměti najednou vyskočí cosi, dávno zapomenutá vzpomínka na skutečnost o komunitě lidí nemocných leprou, posledním místě v Evropě, zašitým údajně někde v labyrintu Dunajské delty. Zastavuji deset minut chůze od stavení, sednu do písku a jen se dívám. Okolo se loudavě pohybuje pár postav. Zásoby pitné vody se mi tenčí, ale stažený žaludek a závan podivného strachu mne opět posadí do kajaku a okolo osady jen propluji.

Pobřeží okolo delty opouštím třetí den v podvečer. Na plážích už jsou rozestě kempy, jednoduché příbytky, objevují se první restauranty. V tom prvním ukojím svou žízeň lahvoým teměšvarem

a hlad kusem salámové pizzy. Hned na pláži za restaurací, kousek od jednoduchého provizorního stavení rumunských námořníků, rybářů s vrásčitými ošlehanými obličejmi plnými soli a prachu, stavím na tuto noc ležení. První dny na moři a třídní osamělá plavba neznámými končinami byla vyčerpávající. V dále nad mořem si ledabyle všimnu houfujících se mračen a jdu spát. V noci najednou divoké tahání za stan, kužel světla prosvítí plátno stanu a projede mi po obličej. Když lezu náhle rychle probuzen ze spánku ze stanu, venku zuří bouřka. Starý rybář horlivě gestikuluje, máchá pažemi a ukazuje na moře a pak na místo, vyvýšeninu dvacet metrů za stanem, kam se mám bezodkladně se stanem přesunout. Deset metrů od stanu, tam, kde byla navečer vyprahlá široká pláž, dopadají teď za obrovského hukotu po prsa vysoké válce vln, tony a tony vody. Rychle vykolíkují stan a odvážu lanka a všechno i s kajakem postupně přetahují na bezpečnější místo. Zmáchaný od hlavy až k patám si ve stanu ubalím tabák a pak už se poddám ve spacáku snům i přírodě. Ráno je nebe jako vymeteno, vzduch je úžasně svěží a moře volá.

Radek Chabiča

RANNÍ NÁVRAT Z RYBOLOVU, RUMUNSKO

VRAK PŘI ÚSTÍ
DUNAJE DO MOŘE

Čapí sezona 2024

Hnízdo v dědině

Na jaře 24. března jsme dostali informaci od paní Mlčochové, že okolo třinácté hodiny přilétl čáp na hnízdo. Poté jsme čápa kolem čtrnácté hodiny pozorovali a ve 14:04 odlétl směrem k řece Moravě. O den později jsme ho ráno na hnízdě viděli a tím jsme se ujistili, že zůstane. Dopoledne jsme dostali informaci od paní Lužové, že na hnízdě jsou čápi dva. Na vlastní oči jsme je viděli až den poté ráno, kdy jeden stál a druhý seděl. Hned na začátku dubna jsme zpozorovali, že čápi už sedí na vejcích, 4. dubna jsme zaznamenali boj o hnízdo, kdy na něm seděl jeden pták a druhý zrovna přilétl, aby mohli společně bránit hnízdo proti vetřelci. Nakonec se povedlo nepříteli zahnat, ten zmizel za kostelem. Dále jsme čekali, než se vylíhnou mládí. Pak jsme si při pozorování 9. května odpoledne všimli, že dospělí krmí, což znamenalo, že se z vajec už mláďata vyklubala. První hlavičky se objevily po 20. květnu. Celkem jsme zaznamenali počet mláďat s číslem 3. Okolo 10. července začali mládí létat. Nejdříve jen slétli z hnízda dolů na střechu stolárny Kron. Za pár dnů se za-

čali objevovat na okolních střechách domů. Nakonec už létali na pole, k řece Moravě, k meandrům řeky Moravy za Padělky či na seno do vinohradů za zastávkou atd. Hned na začátku srpna mladí opustili hnízdo, poté rodiče. Poslední výskyt čápa na hnízdě jsme zaznamenali 17. srpna ráno v 7 hodin, kdy zde naposledy nocoval.

Hnízdo na Kolonii

Hnízdo u železniční zastávky Rohatec-Kolonie bylo naposledy obsazeno čápy s mláďaty v roce 2015 a do roku 2017 se čápi na hnízdě občas zdržovali, ale mláďata neměli. Poté hnízdo chátralo. Až letos 17. dubna paní Lužová viděla a vyfotila dva stojící čápy na pár větvičkách. O den později jsme zjistili, že jeden z dospělých má kroužek na levé noze. Díky panu Šimečkovi (kyjovskému ornitologovi) se podařilo zjistit, že čáp byl kroužkovaný ve stáří jednoho roku, což je neobvyklé a většinou se tak stává např. po nějakém úrazu, kdy po vyléčení čápa vypustí ze záchrané stanice. Byl to i tento případ. Kroužkovaný byl v srpnu 2021 v Záchrané stanici Marcelová u slovenského Komárna. Číslo kroužku ELSA: SKB V6250. Pan Šimeček navázal kontakt s kroužkovatelem panem Slobodníkem a dle jeho sdělení měli lidé ze záchrané stanice velkou radost, že u nás jejich chovanec zahníždil. Nakonec jsme ještě zjistili díky páření, že okroužkovaný pták je samec. Na přelomu dubna a května jsme zpozorovali, že sedí na vejcích. Okolo

10. května jsme viděli první hlavičku, poté tři, ale zřejmě intenzivním deštěm jedno mládě uhynulo. Mladí opustili hnízdo poprvé na začátku srpna, následně rodiče.

Letošní hnízdění bylo velice úspěšné, a nejen u nás. V České republice bylo 830 hnízd s mláďaty. Doufáme, že příští rok bude také velký počet obsazených hnízd. Hodně štěstí v letu do Afriky a zpět, čápi! A na jaře se k nám zase vraťte!

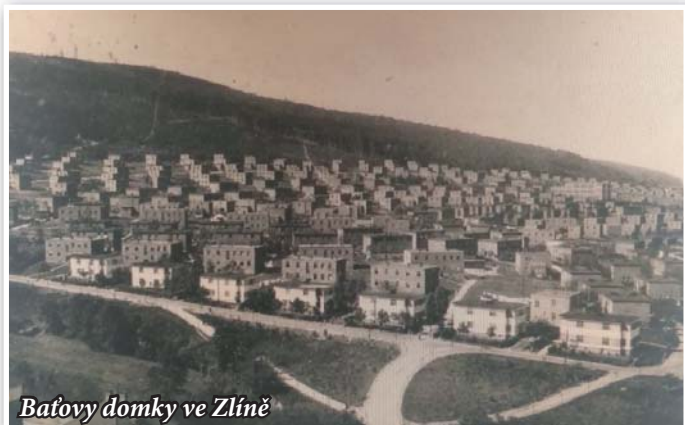
Ondřej Sasínek, žák 5. B

Jen tak na okraj Baťa

Svého času jsem se zabíral občanskou propojeností mého současného bydliště (téměř 57 let) a rodné vísce Žádovice. Mimo jiné jsem zmínil p. Františka Šafaříka roč. 1866 a jeho synovce Aloise, roč. 1897. Jmenovaný p. Alois prožil značnou část svého pohnutého života ve Zlíně. Dovolím si proto citovat z jeho autorského díla – „Můj docela stručný životopis“.

„O Zlín se všeobecně říkalo, že je to republika v republice. Nikde jinde nebyly mzdy na takové výši jako v Baťových závodech. Byt byl levný – 30 Kč měsíčně. Ovšem v továrně přísná kázeň a již při obrazně řečeno pracovním zakopnutí hrozilo propuštění. To se také týkalo opilců a karbaníků. Tito se pak stávali největšími nepřáteli batismu. Kdo však poctivě pracoval, mohl být bez obav. Ve Zlíně byli výborní sokolští cvičenci a také i ostatní sport na výši, hlavně fotbal. Bylo již tradičním zvykem, že funkcionáři všech fotbalových klubů chodili za námi, kdož jsme měli konta, abychom jim z konta nějakou částkou přispěli. Byli to SK Baťa, Malenovice, Louky, Prštné, Mladcová, Jaroslavice, Příluky, Želechovice aj. A hned byla nejméně tisícovka z konta pryč. Ale tohle vydání nás tak nebolelo, nebylo to z kapsy, ale z konta. A tehdy jsem byl ještě mladý, a co by člověk pro sport neudělal. Já jsem vlastnil na fotbalové zápasy permanentku na horní řadu tribuny, zcela uprostřed.“

Baťovy domky ve Zlíně

Já osobně jsem měl k Baťovu podnikání docela blízko. Již v raném věku, v necelých pěti letech, jsem vstoupil na prkna, jež znamenají svět. Na jevišti místní sokolovny zbudované v roce 1920 jsem ztvárnil roli venkovského ševce, a to bez jediného slova. Tehdy zvukař byl pojem neznámý a bez aparatury by mě stejně nikdo neslyšel. Tím víc jsem musel hrát tělem. Díky tatínkovi, který se celý jeden rok učil na ševce u svého vlastního otce (podnikatele), jsem roli zvládl při zcela zaplněném sále. Slovo „marketing“ tehdy nefrčelo, ale pan řídící dokázal do divadelní

hry zapojit všechny žáky a žádná tetička si nenechala ujít příležitost vidět ty svoje a od srdce jim „začápkat“. Jak mohl můj stařeček se svým verpánkem uživit sedm dětských krků, jsem dodnes nepochopil. Na rozdíl od Bati boty nevyráběl, jen opravoval, a to ještě při konkurenci dalších dvou „firem“ přímo v dědině. Asi ta sedmička byla šťastné číslo. V ševcovině asi viděl budoucnost a hned tři ze svých dětí svěřil k pracovnímu rozvoji do Zlína. Z dětství si ještě pamatuji, že baťovské boty jsem neprochodil, nerozbil. Jen jsem z nich vyrostl a vždy se našel další spokojený uživatel. Taky si pamatuji, že firma Baťa své výrobky prodávala ve svých prodejnách, snad v každém městě. I v nedalekých Miloticích byla prodejna. K prodejnám s kvalifikovanou obsluhou patřilo heslo – náš zákazník, náš pán. Stejně jako přání – co se vám nelíbí, řekněte nám, co se vám líbí, řekněte všem. Výrobní závody ve Zlíně, Otrokovcích, Napajedlích, Třebíči, Zruči nad Sázavou, Baťovanech, Batizovicích a dalších, stejně jako prodejny, patřily k prvorepublikové špičce. K dobré pověsti ČSR ve světě přispěl nejen výstavbou svých továren v obou Amerikách, Indii i dalších zemích naší zeměkoule. Že by se dočkal uznání a vděku ve své vlasti po druhé světové – nedá se říct, ani náhodou. Při školních exkurzích jsem se seznámil, i když jen „letecky“, např. s textilní výrobou cvičebních úborů na všesokolský slet v r. 1948, nebo navštívil muzeum obuvi. Prohlídka mladého města, jeho moderně a účelně pojaté stavby, nás rovněž zaujaly. Zážitky z mého cestování sobotním vlakem ze školy jsou k nezapomenutí. Počty děvčat vracejících se po pracovním týdnu ze Zlína, byly neúměrně dopravní kapacitě „Kače“ z Moravského Písku do Bzence. A do toho se linul tehdejší „chorál“ – proč, jen, jsou smutné oči tvé, když ty víš, že tě mám tolik rád? Kača nás přece jen uvezla – ale těch jisker, co na nás padaly!

Čas plynul jako voda, já se konečně oženil, a současně vyžehl dvojici bývalých zaměstnanců firmy Baťa Zlín. Tcháň, vyučený malíř pokojů, pracoval v tiskárně, kde měl „tu čest“ poznat spolupracovníka, mimo jiné i později „proslaveného“ spisovatele Svatopluka Turka, autora literárních skvostů Botostroj či Bez šéfa. Zde popsal svůj pohled na dění v továrnách „vydrídoucha“ Bati. Už nezjistím, zda zmiňovaný pan Šafařík spisovatele taky znal a radil by ho mezi nepřátele batismu. Od tcháň jsem uslyšel na TOMÁŠE jen slova chvály a uznání. Ohodnocení někdejšího spolupracovníka Turka bylo hodně odlišné. Tcháň se vypracoval na mistra dílny krémárna, a taky zažil své. Jednou se čirou náhodou při návštěvě u nás potkal s p. Heinzem z Kolonie, který byl rovněž úspěšný baťovec, působící v elektrárně Otrokovice. I po letech si měli o čem povídat, ale na Baťu rozhodně nenadávali. Podle dostupných písemných dokladů i někdejší SK Rohatec posílil své mužstvo o Feru Kabelku z SK Baťov. V r. 1947 je u postu-

pu do I. A třídy. Sestava: J. Antoš (Puk), J. Šafařík, S. Piškula, Jar. Němčanský, S. Slezák, J. Čachotský, M. Rosypálek, Z. Polesnák, L. Churý, K. Šíma.

V roce 1960 došlo k územní reorganizaci krajů a okresů. Tehdejší Gottwaldov, dříve i nyní liběji znějící Zlín, spadl pod Brno, Kyjov s Veselím nad Moravou pod příhraniční Hodonín. Kdyby rozhodovala úroveň budov tehdejších státních spořitelen, zůstala by ústředna v Kyjově s pobočkami Veselí nad Moravou a Hodonín. Když jsem v roce 1967 „služebně povýšil“ do Hodonína, poznal jsem rozdílnost budov natvrdo. Ale pak přišlo jaro 1968 a ledy se pohnuly. I úvahy o výstavbě nové budovy ústředny Státní spořitelny v Hodoníně se přiblížily realitě. Ani vstup „spřátelených“ 21. srpna přípravy na stavbu nezastavil. Podpora ONV i města, stavební parcela v proluce vedle Okresního soudu. A bonus – spoluinvestor SVIT (do znárodnění Baťa), který by vyřešil problém ubytování svých děvčat formou svobodáren. Současně zajišťoval i dodavatele stavby, fy Pozemní stavby. A tak jsem poznal dalšího batovce, pana stavitele Eichlera, který ještě zažil Tomáše Baťu. I tehdy nebylo stavební řízení jednoduché. Ale pan stavitel zvládal všechny ty jednačky účastníků docela v pohodě. Možná i proto, že na 21. srpen jsme měli stejný názor. Nikdo „osvoboditele“ nevítal. Je až k nevíře, že už uplynulo dlouhých 56 let. První tankové výročí probíhalo v hodně odlišné

atmosféře, a při těch následujících bylo už jen líp a líp. I moje vidina novostavby zmizela dost brzy po prvním výročí. A to nebyla zdaleka ta největší ztráta.

Dnes už je BAŤA jen historie. Svěho času náš nejúspěšnější podnikatel, v dobrém slova smyslu. V roce osvobození 1945 konfiskace všeho, nejen firemního majetku v ČSR. Vítězný únor 1948 státním kormidlem otočil na opačnou světovou stranu. 28. říjen se změnil ze dne vzniku republiky na den znárodnění. I ti ševci skončili ve Svedrupech. A sedláci se „dobrovolně“ nahnuli do JZD. Dost občanů skončilo ve vězení, trest smrti nebyl až tak výjimečný. Ani měnová reforma v roce 1953 národní hospodářství nezachránila. Každému občanovi naší lidově-demokratické republiky bylo směřeno 1 500 staré měny za 300 nových korunek. Vše ostatní na vázaných vkladech jen 1 ku padesáti. Dluhy občanů taky přepočteny, ale v trochu odlišném poměru – jen 1:5 – dalo by se říct jen o pouhou nulu. A všechno bylo „v klidu“, žádné demonstrace proti bídě. Dlouhé fronty před obchody, pokud právě dostaly zboží. A to se všechno poctivě plánovalo, fabriky i družstva plány překračovaly a k lepšímu to zřejmě nevedlo. Po listopadu 1989 došlo i na privatizaci, kterou jsme si mohli ušetřit, kdybychom tak nadšeně neznárodněovali. Chybami se prý učíme. Co by na to TOMÁŠ, ale i ANTONÍN a JAN BAŤOVI?

Vlastimil Hlaváč

Sport

Hodový turnaj 2024

Přišel srpen, a jeho polovina je neodmyslitelně spjata s předhodovým turnajem v malé kopané. Po vzniku slavojácského béčka, se trochu nakupily problémy s registrovanými hráči, ale i tak se přihlásilo 7 týmů, což vůbec není špatné, a do turnaje se vrátil po mnoha letech Přívoz. Ono v tom tropickém počasí bylo fotbalu na celou sobotu až, až. Ze skupinové fáze stojí za zmínku brankové žně v zápasech Chasy, které jaksi určily krále střelců. Budovatelská porazila Chasu 8:1 a stejně tak i Za Humny nadělilo Chase 8:1. Nut-

no však podotknout, že dalším mnoha a mnoha brankám zabránil srdnatý výkon nejlepšího gólmana turnaje Jana Holuba, který v brance čaroval a občas i létal. Dalším bohatým zápasem do střelecké listiny byl souboj Za Humny versus Přívoz s konečným skóre 5:4. Skoro o všechny góly týmu Za Humny se postaral již několika násobný nejlepší střelec turnaje Roman Osička (13 branek). Ani to však nestačilo na Budovatelskou s nejlepším hráčem turnaje Radkem Homolou, která Za Humny vyřadila v semifinále poměrem 4:2. Druhé

semifinále se slovy: „už zase“, „pokolikáté už“ ... obstaraly týmy největších rivalů posledního desetiletí. Tentokrát legendární Fléček oslabený o spoustu hráčů přeci jen udolal ulici Nová poměrem 3:1. Spalující slunce a žár však vzaly Fléčkařům poslední zbytky sil, někteří se zranili, někteří nemohli ani chodit s křečemi do obou nohou. A tak ve finále to pro Budovatelskou (které Fléček ráno nesmyslně daroval svého nejběhavějšího hráče) už nebyl žádný problém a pohodlně si po výsledku 3:1 dokráčela pro zaslouženou výhru. Vítězem

turnaje se tedy stala Budovatelská, druhý skončil Fléček, a na vítězství v penaltovém rozstřelu se třetí umístil tým Za Humny. I když se jedná o jednu z vůbec nejstarších

tradic naší obce, jaksi se lidem nechce ani projít na hřiště, a to se tam přitom dělají pro diváky vyloženě laskominy... gyros, klobásky, točí se pivo i limonáda, mohou

sedět ve stínu párty stanů... Tak třeba za rok jich přijde více, jistě uvidí branky, tyčky, pumelice sportu zdar

Jara Adamec

Konec tenisové sezony

Vážení příznivci rohateckého tenisu, venkovní tenisová sezona se pomalu ale jistě blíží ke svému konci. V jejím závěru se na našich kurtech konal Turnaj o pohár starosty obce. V tomto roce byl tento turnaj ve čtyřhře. Přihlásilo se celkem 16 hráčů. Hrál se za krásného podzimního počasí a k vidění bylo několik kvalitních utkání. Úroveň turnaje pozvedli i cizí hráči, kteří dorazili až z Velkých Pavlovic.

Nejlépe si v turnaji vedla dvojice Milan Drábek a Jirka Godlewski, která ve finále přehrála poměrem 6:4 dvojici Jirka Hostýnek a Jan Maincl. Třetí místo obsadila dvojice Dušan Vasiljevič a Ivan Maděříč.

Ve zbytku sezony už nás čeká jen Vánoční turnaj, který se uskuteční tradičně v tenisové hale v Petrově.

Milan Drábek, předseda TK

SBĚR PAPIŘU

2024/25

ZŠ a MŠ Rohatec ve spolupráci s Obcí Rohatec pořádá

DRUHÉ KOLO 21. 11. 2024 7:00-17:00

U KULTURNÍHO DOMU V ROHATCI

Proč sbírat papír?

- uklidíme si doma životní prostor
- zachráníme několik desítek stromů
- získané peníze se použijí na nákup výtvarných potřeb a sešitů, které žáci na naší škole dostávají zdarma

Na konci školního roku budou oceněni:

- vítězná třída (kg na žáka)
- tři nejlepší sběrači z každé třídy

KDO TŘDÍ, TEN VYHRÁVÁ!!!ředitel školy
Mgr. Jakub Horňákstarosta obce
Ing. Jarmil Adamec Ph.D.**30. 11. 2024**

KD Rohatec / 13.00h

NA CO SE
MŮŽETE
TĚŠIT?

Výstava vánočních dekorací

Prodejní stánky

Tvořivé dílny pro děti

Vánoční dobroty

VSTUPNÉ PRO
DOSPĚLÉ 30 Kč**Srdečně Vás zvou
zahrádkáři Rohatec**

Hodonínský symfonický orchestr
a smíšený pěvecký sbor
a obec Rohatec
vás zvou na

**ADVENTNÍ KONCERT
HSO A SPS**

8. 12. 2024 • Kostel sv. Bartoloměje (Rohatec) • začátek v 15.00 hodin

Program koncertu: J. Leavitt: Missa Festiva • L. Fišer: „Vánoční“

Účinkují: Hodonínský symfonický orchestr a smíšený pěvecký sbor

Sbornistr: Mária Hyžová • Dirigent: David Herzán

Vstupné dobrovolné

Kulturně muzejní komise
a obec Rohatec Vás srdečně zvou
na setkání do místního muzea

Pojďte se s námi
těšit na Vánoce

V neděli 7. 12. 2024 od 14:00 do 18:00 hod.

Čekají na Vás**Dětské dílničky**

- výroba ozdob na stromeček
- zdobení stromečku
- každou hodinu zpívání koled
- zdobení perníčků

Cukroví od Toma**Prodej**

- vánoční dekorace
- hrnkové květiny
- háčkované hračky

Na zahřátí

- teplý čaj, punč, káva

Fénix
sociálně-psychiatrické centrum

Denní stacionář

pro lidi s Alzheimerovou nemocí nebo jiným typem demence

V RÁMCI NAŠÍ SLUŽBY:

- zapojujeme všechny smysly
- pracujeme s pamětí
- tvoříme
- trénujeme koncentraci a pozornost
- zpíváme, chodíme na procházky, cvičíme
- vytváříme knihu životního příběhu
- posilujeme pocit pohody
- nabízíme odlehčení pro pečovatele

O nám svěřené klienty pečujeme tak, jak bychom si přáli, aby bylo pečováno o nám nejbližší osoby.

CENA ZA TUTO SLUŽBU JE 100,- / HOD.

KOMPLEXNÍ SLUŽBY PRO LIDI S DUŠEVNÍM ONEMOCNĚNÍM, JEJICH PŘÍBUZNÉ A PEČOVATELE

Sociálně-psychiatrické centrum – Fénix, o. p. s.
poskytovatel zdravotních a sociálních služeb
Urbanova 625/8, Kyjov

Tel.: 602 699 146 nebo 774 740 889
stacionar@fenix-centrum.cz

OTEVŘENO
pondělí – pátek
zpravidla
7.00 – 17.00

WWW.FENIX-CENTRUM.CZ

ROZŠÍŘUJEME VÝROBNÍ KAPACITY V ROHATCI A HLEDÁME ŠIKOVNÉ KOLEGY A KOLEGYNĚ DO NAŠEHO TÝMU

Bud'te součástí výroby cukrovinek pro celý svět!

DÁLE NABÍZÍME:

- ✓ NÁBOROVÝ BONUS 10.000,-
- ✓ 5 týdnů dovolené
- ✓ Nadstandardní příplatky za směnnost
- ✓ Firemní benefity
- ✓ Příděl cukrovinek zdarma

Nabízíme příležitost pro spolehlivé a zručné pracovníky: výrobní operátory, seřizovače, mechaniky, elektromechaniky i výrobní administrativu.

Práce v čistém potravinářském provozu a zajímavé finanční ohodnocení.

PŘIPOJTE SE K NÁM A DĚLEJTE SVĚT SLADŠÍ S NÁMI!

tel. 518 398 765

kariera@candyplus.cz

www.candyplus.cz

OBEC ROHATEC
OBECNÍ KNIHOVNA ROHATEC

STRÁŽCI TAJEMSTVÍ

Legenda a mýty je nazývají „Strážci“, „Zářícími“, „Mágy“, „Velkými učiteli“ anebo je rovnou posazují na piedestal vyhrazený Bohům. Kdo ale byli oni neznámí doopravdy a odkud přišli? Pocházeli z báje Atlantidy či z jiného prastarého kontinentu, který zničila živelná katastrofa a donutila je hledat si nový domov? Vydejme se po stopách Strážců tajemství.

přednáší
PhDr. Arnošt VAŠÍČEK
spisovatel, scénárista,
záhadolog

pátek 1. listopadu 2024
17:30 hodin

Obecní knihovna Rohatec
vstupné dobrovolné

Z akce se budou pořizovat fotografie

DSO OBCE PRO BAŘŮV KANÁL
vyhlašuje

FOTOSOUTĚŽ

VYFOŤ BAŘŮV KANÁL

ANEK BAŘŮV KANÁL POHLEDEM OBJEKTIVU

PORĚDILI JSTE ZAJÍMAVOU FOTKU BAŘŮVA KANÁLU NEBO ŘEKY MORAVY?

Podělte se s námi o své fotografie. Vyhrát můžete zajímavé ceny.

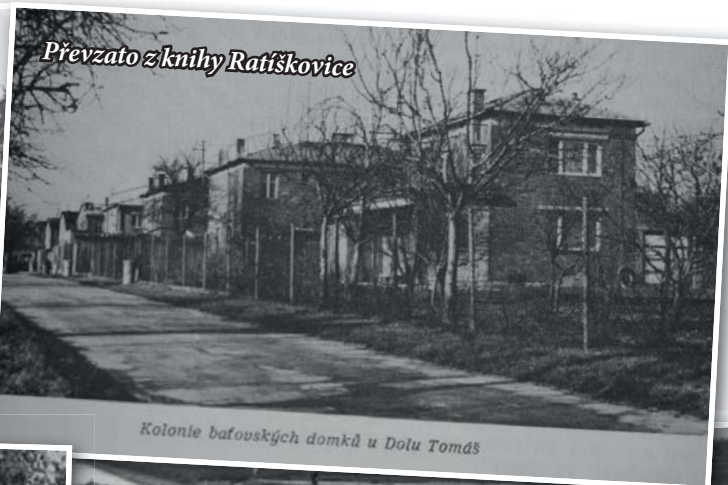
Výhra:

1. cena: poukázka na nákup foto techniky v ceně 5.000,- Kč
2. cena: poukázka na plavbu lodí
3. cena: pandlová karta 32 GB + USB flash disk 32 GB

Své fotografie zasílejte na e-mailovou adresu: fotosoutez.bařuvkanal@gmail.com

Podrobná pravidla soutěže naleznete na webových stránkách www.dsobasoutezbařuvkanal.cz

TERMÍN FOTOSOUTĚŽE:
10.7.2024 – 30.11.2024

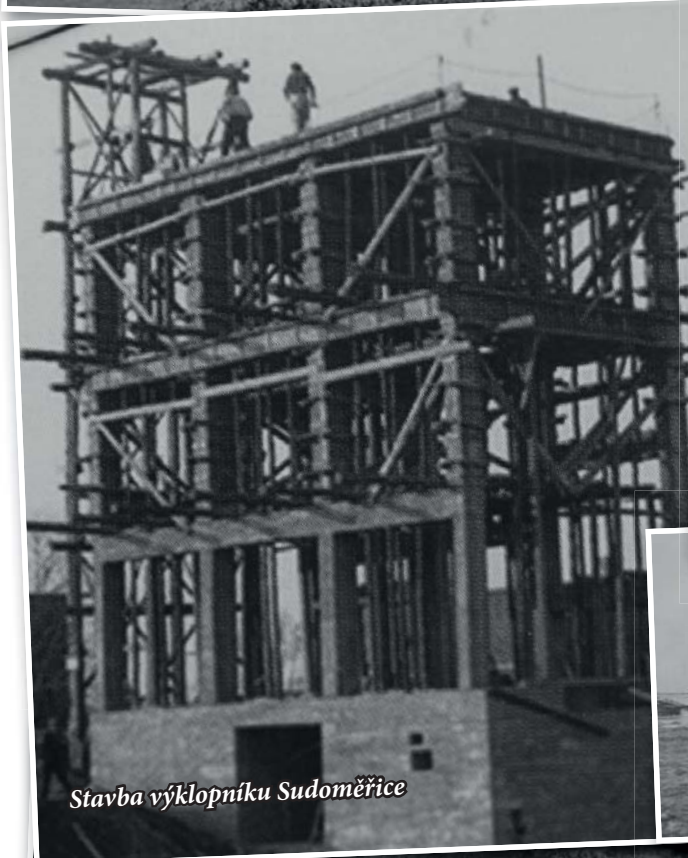

Převzato z knihy Ratíškovice

Kolonie baťovských domků u Dolu Tomáš

Vlečka lodí na Baťově kanále

Stavba výklopníku Sudoměřice

Pracovníci dolu Jan

Výstavba baťovských domků na Soboňkách

Průzkumný vrt na Soboňkách

Farnost Rohatec Vánoce 2024

- 24.12.2024 ve 20:00 hod. půlnoční mše sv.
s doprovodem scholy a troubením
- 25.12.2024 v 9:00 hod. mše sv.
s doprovodem Slovácké kapely Romana Horňáčka
- 26.12.2024 v 9:00 hod. mše sv.
- 31.12.2024 v 16:00 hod. mše sv. na ukončení roku
- 1.1.2025 v 9:00 hod. mše sv.,
s prosbou za Boží požehnání do nového roku
a za celé farní společenství

Římskokatolická farnost Rohatec

Zveme děti na návštěvu sv. Mikuláše

v neděli 8.12.2024
po mši sv.
v Kostele
sv. Bartoloměje
v Rohatci

Farnost Rohatec

Betlémské světlo si můžete vyzvednout
v předsíni kostela sv. Bartoloměje
v Rohatci v úterý 24.12.2024
od 9 do 11 hod.

TÉMA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA - MYSLIVCI V ROHATCI

Rohatecký svět – periodický tisk územního samosprávného celku. Vydává Obec Rohatec, IČ:00488526, řídí redakční rada při OÚ Rohatec, tel.: 518 359 230, webové stránky: www.rohatec.cz, e-mail: info@rohatec.cz.

Šéfredaktor Stanislav Zela, jazyková korektura Lenka Hostýnková, členové Ing. Jarmil Adamec, Ph.D., Zdeněk Bíza, Luděk Durdák, Vlastimil Hlaváč, Anna Homolová, Božena Vlácilová.

Otištěné názory a stanoviska nemusejí vždy odrážet názor redakce.

Redakce si vyhrazuje právo upravovat a zkracovat příspěvky, aniž by byl změněn jejich smysl.

Vychází šestkrát ročně nákladem 1400 kusů. Zaregistrováno Ministerstvem kultury ČR: MK ČR E 12419.

Uzávěrka je vždy k poslednímu dni lichého měsíce.

Grafická úprava a tisk: Tiskárna Brázda, www.TiskarnaBrazda.cz

www.rohatec.cz

